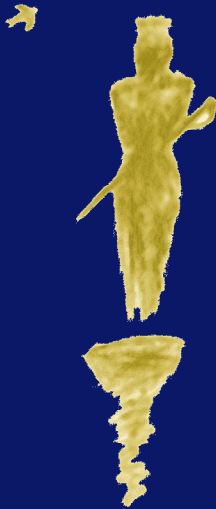

Oscar Wilde

Ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας κι άλλες ιστορίες

Μετάφραση από τα Αγγλικά
Ηρακλής Λαμπαδαρίου

Εικονογράφηση
Κωνσταντίνα Χαρθαβάνη

Ο **Oscar Wilde** γεννήθηκε στο Δουβλίνο το 1854 και υπήρξε μυθιστοριογράφος, ποιητής, θεατρικός συγγραφέας και κριτικός. Είναι ο πιο αναγνωρίσιμος καλλιτέχνης της Βικτοριανής εποχής και έζησε το απόγειο της δόξας του αλλά και το ναδίρ της συκοφαντίας, της φυλακής και της εξορίας.

«Ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας κι άλλες ιστορίες» εκδόθηκε το 1888, επτά χρόνια μετά τη δημοσίευση της πρώτης του ποιητικής συλλογής (Poems), ενώ η λογοτεχνική του δόξα έφτασε στο αποκορύφωμά της το 1891 με το μοναδικό του μυθιστόρημα «Το πορτρέτο του Ντόριαν Γκρέι» στο οποίο πολλοί αναγνωρίζουν αυτοβιογραφικά στοιχεία.

Oscar Wilde

Ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας κι άλλες ιστορίες

Μετάφραση από τα Αγγλικά
Ηρακλής Λαμπαδαρίου

Εικονογράφηση
Κωνσταντίνα Χαρλαβάνη

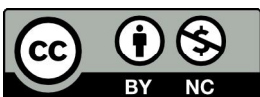
Oscar Wilde, Ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας κι άλλες ιστορίες
ISBN: 978-618-5147-59-4
Αύγουστος 2015
Τίτλος πρωτοτύπου: The Happy Prince and Other Tales

Μετάφραση από τα Αγγλικά:
Ηρακλής Λαμπαδαρίου, www.lampadariou.eu

Εικονογράφηση, σελιδοποίηση:
Κωνσταντίνα Χαρθαβάνη, k.charlavani@gmail.com

Εκδόσεις Σαΐτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Βάση του άρθρου 29, παράγραφος 1, Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί με το άρθρο 8, παράγραφος 5, Ν. 2557/1997, «*Η πνευματική ιδιοκτησία διαρκεί όσο η ζωή του δημιουργού και εβδομήντα (70) χρόνια μετά το θάνατό του, που υπολογίζονται από την 1^η Ιανουαρίου του έτους το οποίο έπεται του θανάτου του δημιουργού*». Έχοντας υπόψη μας την εν λόγω παράγραφο, προχωρήσαμε στην έκδοση της μετάφρασης του συγκεκριμένου έργου αποκλειστικά για τους αναγνώστες της Ελλάδας. Παρακαλούμε να ελέγξετε τη νομοθεσία της χώρας σας για την πνευματική ιδιοκτησία σε περίπτωση που δεν κατοικείτε στην Ελλάδα.

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού – Μη εμπορική χρήση
3.0 Ελλάδα

Το παρόν δωρεάν ψηφιακό βιβλίο (ebook) διανέμεται με την άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού – Μη εμπορική χρήση 3.0 Ελλάδα (CC BY-NC 3.0 Ελλάδα).

Περιεχόμενα

Ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας	9
Το Αηδόνι και το Τριαντάφυλλο	23
Ο εγωιστής Γίγαντας	33
Ο αφοσιωμένος φίλος	41
Η αξιοπρόσεκτη Ρουκέτα	57

Ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας

Ψηλά πάνω από την πόλη, σε μια ψηλή κολλόνα, έστεκε το άγαλμα του Ευτυχισμένου Πρίγκιπα. Ήταν επιχρυσωμένος παντού με λεπτά φύλλα ατόφιου χρυσού, για μάτια είχε δυο λαμπερά ζαφείρια κι ένα μεγάλο κόκκινο ρουμπίνι λαμπύριζε στη λαβή του ξίφους του.

Ήταν πράγματι πολύ θαυμαστός. «Είναι τόσο όμορφος όσο ένας ανεμοδείκτης», παρατήρησε ένας από τους Δημοτικούς Συμβούλους που λαχταρούσε να αποκτήσει τη φήμη ανθρώπου με καλλιτεχνικά γούστα, «παρόλο που δεν είναι και πολύ χρήσιμος», πρόσθεσε, φοβούμενος μήπως νομίζει ο κόσμος πως δεν ήταν πρακτικός, γιατί κάτι τέτοιο δεν ίσχυε.

«Γιατί δεν μπορείς να είσαι σαν τον Ευτυχισμένο Πρίγκιπα;» ρώτησε μια λογική μητέρα το αγόρι της που δάκρυζε για το φεγγάρι. «Ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας ποτέ του δεν ονειρεύεται πως κλαίει για κάτι».

«Χαίρομαι που υπάρχει κάποιος στον κόσμο που είναι αρκετά ευτυχής», μουρμούρισε ένας απογοητευμένος άνδρας καθώς χάζευε το υπέροχο άγαλμα.

«Μοιάζει τόσο πολύ με άγγελο», είπανε τα παιδιά του Φιλανθρωπικού καθώς έβγαιναν απ' τον Καθεδρικό, φορώντας τις κόκκινες κάπες τους και τα καθαρά λευκά τους πανωφόρια.

«Πώς το ξέρετε εσείς αυτό», είπε ο Δάσκαλος των Μαθηματικών, «αφού ποτέ σας δεν έχετε δει κάποιον άγγελο;»

«Α! Μα έχουμε δει, στα όνειρά μας», απάντησαν τα παιδιά και ο Δάσκαλος των Μαθηματικών κατσούφιασε και τα κοίταξε πολύ αυστηρά γιατί δεν συμφωνούσε με το να ονειρεύονται τα παιδιά.

Ένα βράδυ πετούσε πάνω από την πόλη ένα μικρό Χελιδόνι. Οι φίλοι του είχαν πετάξει για την Αίγυπτο έξι εβδομάδες πριν, μα εκείνο είχε μείνει πίσω, γιατί ήταν ερωτευμένο με την πιο όμορφη καθαριά. Την είχε γνωρίσει νωρίς την Άνοιξη, καθώς πετούσε πάνω από το ποτάμι, κυνηγώντας μια πεταλούδιτσα της νύκτας, και τόσο είχε γοητευθεί από τη λυγρή κορμοστασιά της που σταμάτησε να της μιλήσει.

«Μπορώ να σ' αγαπάω;» είπε το Χελιδόνι, που του άρεσε πάντα να μπαίνει κατευθείαν στο θέμα, και η καθαριά έκανε μπροστά του μια βαθιά υπόκληση. Έτσι πετούσε ξανά και ξανά γύρω από 'κείνη, αγγίζοντας με τα φτερά του το νερό και σχηματίζοντας μικρά, κυκλικά κυματάκια. Μ' αυτόν τον τρόπο, λοιπόν, ερωτοτροπούσε το Χελιδόνι, διαρκώντας όλο το Καλοκαίρι.

«Είναι χαζή η σχέση τους», τιτιβίζανε τα άλλα Χελιδόνια. «Εκείνη δεν έχει καθόλου λεφτά, μα οι ερωτοτροπίες της με άλλους είναι πάρα πολλές». Και πράγματι, ο ποταμός ήταν σχεδόν γεμάτος καθαριές. Μετά, όταν ήρθε το Φθινόπωρο, τα υπόλοιπα Χελιδόνια ταξίδεψαν μακριά.

Αφού είχαν φύγει εκείνα, το Χελιδόνι ένωσε μόνο του και ξεκίνησε να κουράζεται με την αγαπητικιά του. «Δεν μιλάει και καθόλου», είπε, «και πολύ φοβάμαι πως δεν είναι παρά μια κοκέτα, γιατί συνέχεια φλερτάρει με τον άνεμο». Μα, ασφαλώς, όποτε ο άνεμος φυσούσε, η Καθαριά έκανε τις πιο εξάίσιες υποκλίσεις της. «Το παραδέχομαι, είναι πολύ του σπιτιού», συνέχισε, «όμως εγώ αγαπώ να ταξιδεύω συνεπώς η γυναίκα μου, θα πρέπει να αγαπάει τα ταξίδια».

«Θα έρθεις μαζί μου στο ταξίδι μου;» της είπε στο τέλος, μα του 'γνεψε πως «όχι», ήταν τόσο δεμένη με τον τόπο της.

«Δεν με πήρες στα σοβαρά», της φώναξε. «Έφυγα κιάλια για τις πυραμίδες. Αντίο!» και πέταξε μακριά.

Όλη τη μέρα πετούσε και το βραδάκι έφτασε στην πόλη. «Πού να φιλοξενηθώ άραγε;» είπε, «ελπίζω η πόλη να προετοιμάστηκε για την άφιξή μου».

Τότε είδε το άγαλμα στην ψηλή κολόνα.

«Εκεί θα φιλοξενηθώ», φώναξε, «είναι μια θεσπέσια θέση με μπόλικο φρέσκο αεράκι». Κι έτσι, προσγειώθηκε ακριβώς ανάμεσα στα πόδια του Ευτυχισμένου Πρίγκιπα.

«Έχω ένα χρυσαφένιο υπνοδωμάτιο», είπε σιγανά στον εαυτό του, καθώς κοιτούσε τριγύρω κι ετοιμαζόταν να κοιμηθεί, μα ακριβώς τη στιγμή που έβαζε το κεφαλάκι του κάτω απ' τη φτερούγα του, μια μεγάλη σταγόνα νερού έπεσε πάνω του. «Τι περίεργο πράγμα!» είπε, «δεν υπάρχει ούτε ένα σύννεφο στον ουρανό, τα αστέρια είναι τόσο καθαρά και φωτεινά κι όμως βρέχει. Το κλίμα της Βόρειας Ευρώπης είναι πράγματι τρομερό. Της Καθαμιάς της άρесе η βροχή, μα αυτό ήταν μόνο απλός εγωισμός της».

Τότε άλλη μια σταγόνα έπεσε.

«Τι χρησιμότητα έχει ένα άγαλμα, αν δεν μπορεί να προφυλάξει απ' τη βροχή;» είπε, «πρέπει να ψάξω για κανένα καλό σκέπαστρο καμινάδας» και αποφάσισε να φύγει μακριά.

Μα πριν προλάβει να ανοίξει τις φτερούγες του, μια τρίτη σταγόνα έπεσε, και κοιτάζοντας προς τα πάνω, είδε – ω! τι να είδε άραγε;

Τα μάτια του Ευτυχισμένου Πρίγκιπα πλημμύριζαν με δάκρυα που έτρεχαν ποτάμι πάνω στα χρυσά του μάγουλα. Το πρόσωπό του ήταν τόσο όμορφο μες στο φεγγαρόφως, που το μικρό Χελιδόνι γέμισε με συμπόνια.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε.

«Είμαι ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας».

«Γιατί δακρύζεις τότε;» ρώτησε το Χελιδόνι, «σχεδόν μούσκεμα με έχεις κάνει».

«Όσο ήμουν ζωντανός και είχα ανθρώπινη καρδιά», απάντησε το άγαλμα, «δεν ήξερα τι ήταν τα δάκρυα, γιατί ζούσα στο Παλάτι της Ξεγνοιασίας, όπου η θλίψη δεν

επιτρέπεται να μπει. Τη μέρα έπαιζα με τους συντρόφους μου στον κήπο και τα βράδια έσερνα πρώτος τον χορό στη Μεγάλη Σάλα. Γύρω απ' τον κήπο υψωνόταν ένας πανύψηλος τοίχος κι όμως ποτέ δεν νοιάστηκα να ρωτήσω τι υπήρχε πέρα απ' αυτόν, γιατί όλα για μένα ήταν τόσο όμορφα. Οι Αυλικοί μου με φώναζαν *Ευτυχισμένο Πρίγκιπα* κι αλήθεια, ευτυχισμένος ήμουν, αν η απόλαυση είναι στ' αλήθεια ευτυχία. Λοιπόν, έτσι έζησα, κι έτσι πέθανα. Και τώρα που είμαι νεκρός με βάλανε εδώ πάνω, τόσο ψηλά, που βλέπω όλη την ασχήμια και τη μιζέρια της πόλης μου. Κι ας είναι η καρδιά μου από μόλυβδο φτιαγμένη, άλλη επιλογή δεν έχω πέρα απ' το κλάμα».

“Τι! Δεν είναι όλος φτιαγμένος από στόφιο χρυσάφι;” αναρωτήθηκε το Χελιδόνι. Ήταν υπερβολικά ευγενικό για να κάνει φωναχτά τις παρατηρήσεις του.

«Πολύ μακριά», συνέχισε το άγαλμα με σιγανή, μουσική φωνή, «πολύ μακριά σ' έναν μικρό δρόμο βρίσκεται ένα φτωχό σπίτι. Ένα από τα παράθυρά του είναι ανοικτό και μέσα απ' αυτό μπορώ να δω μια γυναίκα που κάθεται σ' ένα τραπέζι. Το πρόσωπό της είναι λεπτό και γερασμένο και έχει χέρια τραχιά, κόκκινα, τρυπημένα παντού από το βελόνι, γιατί είναι ράφτρα. Πλέκει λουλουδία του πάθους σε ένα σατέν φόρεμα, για να το φορέσει η ομορφότερη από τις υπηρέτριες της Τιμής στον επόμενο χορό της Αυλής. Σε ένα κρεβάτι στη γωνιά του δωματίου το αγοράκι της ξαπλώνει άρρωστο. Υποφέρει από πυρετό και ζητάει πορτοκάλια. Η μητέρα του δεν έχει να του προσφέρει τίποτα άλλο εκτός από νερό του ποταμού κι έτσι, αυτό δακρύζει. Χελιδόνι, Χελιδόνι, μικρό Χελιδονάκι, δεν πας να της δώσεις τούτο το ρουμπίνι που 'χω στη λαβή του ξίφους μου; Τα πόδια μου είναι δεμένα σ' αυτή τη βάση και δεν μπορώ να κουνηθώ».

«Με περιμένουν στην Αίγυπτο», είπε το Χελιδόνι. «Οι φίλοι μου πετάνε πάνω-κάτω στον Νείλο και κουβεντιάζουν με τα μεγάλα άνθη του λωτού. Σύντομα θα πάνε να κοιμηθούνε στον τάφο του μεγάλου Βασιλιά. Ο ίδιος ο

Βασιλιάς βρίσκεται εκεί στο ζωγραφιστό φέρετρο τυλιγμένος σε κίτρινο λινό, βαλσαμωμένος με μπαχάρια. Γύρω από τον λαιμό του είναι μια αλυσίδα από πράσινο νεφρίτη και τα χέρια του μοιάζουν με μαγεμένα φύλλα».

«Χελιδόνι, Χελιδόνι, μικρό Χελιδονάκι», είπε ο Πρίγκιπας, «δεν θα μείνεις μαζί μου για μια νύκτα και να γίνεις ο αγγελιαφόρος μου; Το αγόρι είναι τόσο διψασμένο και η μητέρα του τόσο λυπημένη».

«Δεν νομίζω πως συμπαθώ τα αγόρια», απάντησε το Χελιδόνι. «Το περασμένο Καλοκαίρι, όταν έμενα κάτω στο ποτάμι, υπήρχαν δυο θρασύτατα αγόρια, οι γιοι του μυλωνά, οι οποίοι δεν σταματούσαν να μου πετάνε πέτρες. Δεν κατάφεραν φυσικά να με χτυπήσουν, γιατί εμείς τα χελιδόνια έχουμε πέταγμα εξαίσιο κι έτσι αυτό δεν θα ήταν δυνατό μα, πέρα απ' αυτό, εγώ προσωπικά κατάγομαι από οικογένεια που είναι πασίγνωστη για την ευκινησία της. Παρόλα αυτά η συμπεριφορά τους έδειχνε έλλειψη σεβασμού».

Αλλά ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας φαινόταν τόσο λυπημένος, που το μικρό Χελιδόνι τον λυπήθηκε. «Πολύ κρύο κάνει εδώ», είπε, «μα θα μείνω μαζί σου ακόμα ένα βράδυ και θα γίνω ο αγγελιαφόρος σου».

«Σ' ευχαριστώ μικρό Χελιδόνι», είπε ο Πρίγκιπας.

Έτσι το χελιδόνι έβγαλε το ρουμπίνι από το σπαθί του Πρίγκιπα και πέταξε, κουβαλώντας το στο ράμφος του, πάνω από τις οροφές της πόλης.

Πέρασε από τον Πύργο του Καθεδρικού όπου ήταν σκαλισμένοι οι λευκοί μαρμαρένιοι άγγελοι. Πέρασε κι απ' το παλάτι κι άκουσε ήχους από χορό. Ένα όμορφο κορίτσι βγήκε έξω στο μπαλκόνι με τον αγαπημένο της. «Πόσο όμορφα είναι τα αστέρια», της είπε εκείνος, «και πόσο όμορφη είναι η δύναμη της αγάπης».

«Ελπίζω το φόρεμά μου να είναι έτοιμο στην ώρα του για τον Χορό των Ανακτόρων», αποκρίθηκε εκείνη, «παράγγειλα λουλούδια του πάθους να κεντηθούν επάνω του, μα οι ράφτρες είναι τόσο τεμπέλες».

Πέρασε πάνω απ' το ποτάμι κι είδε φανάρια να κρέμονται απ' τα κατάρτια των караβιών. Πέρασε και πάνω απ' την εβραϊκή συνοικία κι είδε τους γέρους Ιουδαίους να παζαρεύουν αναμεταξύ τους και να ζυγίζουν τα λεφτά τους πάνω σε χάλκινες ζυγαριές. Έφτασε τελικά στο φτωχόσπιτο και κοίταξε μέσα. Το αγόρι τινάζοταν απ' τον πυρετό πάνω στο κρεβάτι του και η μητέρα είχε αποκοιμηθεί, καθώς ήταν τόσο κουρασμένη. Πήδηξε μέσα κι άφησε το υπέροχο ρουμπίνι στο τραπέζι δίπλα στη δακτυλήθρα της. Και μετά, πέταξε απαλά γύρω από το κρεβάτι, αερίζοντας με τις φτερούγες του το μέτωπο του αγοριού. «Τι δροσιά είναι αυτή που νιώθω», είπε το παιδί, «πρέπει να γίνομαι καλύτερα»· και βυθίστηκε σ' έναν ελαφρύ ύπνο.

Τότε το χελιδόνι πέταξε πίσω στον Ευτυχισμένο Πρίγκιπα και του διηγήθηκε τι είχε κάνει. «Περίεργο είναι», παρατήρησε, «μα αισθάνομαι αρκετά ζεστός τώρα, αν και κάνει τόσο κρύο».

«Αισθάνεσαι έτσι γιατί έκανες μια καλή πράξη», του είπε ο Πρίγκιπας. Και το μικρό Χελιδόνι ξεκίνησε να σκέφτεται μέχρι που αποκοιμήθηκε. Η σκέψη τού έφερνε πάντα νύστα.

Όταν ξημέρωσε, πέταξε κάτω στο ποτάμι και έκανε το μπάνιο του. «Τι αξιοσημείωτο φαινόμενο», είπε ο Καθηγητής της Ορνιθολογίας καθώς περνούσε από τη γέφυρα. «Ένα Χελιδόνι μέσα στον Χειμώνα!» Κι έγραψε γι' αυτό ένα μακρύ γράμμα στην τοπική εφημερίδα. Όλοι το ανέφεραν σχολιάζοντάς το. Ήταν γεμάτο από τόσες πολλές λέξεις που δεν μπορούσαν να το καταλάβουν.

«Απόψε φεύγω για την Αίγυπτο», είπε το Χελιδόνι· και ήταν σε μεγάλη κέφια μ' αυτήν την προοπτική. Επισκέφτηκε όλα τα δημόσια μνημεία και κάθισε για ώρα πολλή επάνω στο καμπαναριό της εκκλησίας. Απ' όπου κι αν περνούσε, τα σπουργίτια έλεγαν εκμυστηρευτικά το ένα στο άλλο, «Τι αλλόκοτος ξένος είναι αυτός!»· κι εκείνο το απολάμβανε και με το παραπάνω.

Όταν βγήκε πια το φεγγάρι, πέταξε πίσω στον Ευτυχισμένο Πρίγκιπα. «Έχεις καμιά παραγγελιά για Αίγυπτο;» φώναξε, «είμαι έτοιμος να φύγω».

«Χελιδόνι, Χελιδόνι, μικρό Χελιδονάκι», είπε ο Πρίγκιπας, «δεν μένεις μαζί μου ακόμα ένα βράδυ;»

«Με περιμένουνε στην Αίγυπτο», απάντησε το Χελιδόνι. «Αύριο οι φίλοι μου θα πετάξουν για τον Δεύτερο Καταρράκτη. Ο ιπποπόταμος παραμονεύει μέσα στα βούρλα και σε πελώριο γρανιτένιο θρόνο κάθεται ο Θεός Μέμνων. Όλο το βράδυ βλέπει τα αστέρια και, όταν το άστρο του πρωινού πρωτοφεγγίζει, βγάζει κραυγή χαράς και ύστερα σωπαίνει. Το απόγευμα τα κίτρινα λιοντάρια έρχονται κάτω στην όχθη του ποταμού για να πιούνε. Έχουνε μάτια σαν πράσινα πετράδια κι ο βρυχηθμός τους είναι δυνατότερος κι απ' τον βρυχηθμό του καταρράκτη».

«Χελιδόνι, Χελιδόνι, μικρό Χελιδονάκι», είπε ο Πρίγκιπας, «πέρα μακριά στις πολιτείες την άλλη άκρη βλέπω έναν άνδρα νεαρό σε μια σοφίτα. Είναι σκυφτός πάνω σ' ένα γραφείο καλυμμένο με χαρτιά και σ' ένα ποτήρι δίπλα του είναι ένα μάτσο από μαραμένες βιοδέτες. Τα μαλλιά του είναι καστανά και σγουρά, τα χείλη του κόκκινα σαν το ρόδι και τα μάτια του μεγάλα κι ονειροπαρμένα. Προσπαθεί να τελειώσει το έργο που ο Σκηνοθέτης του Θεάτρου τού έχει παραγγείλει. Μα, από το κρύο δεν μπορεί πια να γράψει. Στο τζάκι η φωτιά δεν είναι αναμμένη κι η πείνα τού φέρνει λιποθυμιά».

«Θα περιμένω μαζί σου για ένα ακόμα βράδυ», είπε το Χελιδόνι, που στ' αλήθεια είχε καλή καρδιά. «Μήπως θα πρέπει να του πάω ακόμα ένα απ' τα ρουμπίνια σου;»

«Αλίμονο! Άλλο ρουμπίνι δεν έχω τώρα», είπε ο Πρίγκιπας, «τα μάτια μου είναι ό,τι μου έχει απομείνει. Είναι φτιαγμένα από σπάνια ζαφείρια, που τα έφεραν απ' την Ινδία πριν από χίλια χρόνια. Βγάλε ένα από αυτά και πηγαίνέ το σ' εκείνον. Θα το πουλήσει στον κοσμηματοπώλη και θα αγοράσει φαγητό και ξύλα για τη φωτιά κι έτσι θα ολοκληρώσει το έργο του».

«Αγαπημένε Πρίγκιπα», είπε το Χελιδόνι, «αυτό δεν μπορώ να το κάνω» και άρχισε να κλαίει.

«Χελιδόνι, Χελιδόνι, μικρό Χελιδονάκι», είπε ο Πρίγκιπας, «να κάνεις όπως σου προστάζω».

Έτσι το Χελιδόνι έβγαλε το μάτι του Πρίγκιπα, και πέταξε μακριά προς τη σοφίτα του φοιτητή. Ήταν αρκετά εύκολο να μπει μέσα, αφού στην οροφή υπήρχε μια τρύπα. Όρμησε και πέρασε μέσα απ' αυτήν σαν βέλος, και μπήκε στο δωμάτιο. Ο νεαρός είχε το πρόσωπό του βυθισμένο μες στα χέρια του κι έτσι δεν άκουσε το φτερούγισμα του πουλιού· κι όταν πια κοίταξε πάνω, είδε το όμορφο ζαφείρι να κείται επάνω στις μαραμμένες βιολέττες.

«Αρχίζουν να με εκτιμούν ως καλλιτέχνη», φώναξε, «αυτό είναι από κάποιον μεγάλο θαυμαστή μου. Τώρα μπορώ να ολοκληρώσω το έργο μου»· και έμοιαζε αρκετά ευτυχής.

Την επόμενη ημέρα το Χελιδόνι πέταξε προς το λιμάνι. Κάθισε στο κατάρτι ενός μεγάλου σκάφους και παρακολούθησε τους ναύτες να ανασύρουν με σχοινιά τα μεγάλα κιβώτια από το αμπάρι. «Βίρα!» ξεφώνιζαν κάθε φορά που ανέβαινε ένα από τα κιβώτια. «Πάω στην Αίγυπτο!» φώναξε το Χελιδόνι μα κανένας δεν έδωσε σημασία κι όταν το

φεγγάρι φάνηκε για τα καλά, πέταξε πίσω στον Ευτυχισμένο Πρίγκιπα.

«Ήρθα να σ' αποχαιρετίσω», φώναξε.

«Χελιδόνι, Χελιδόνι, μικρό Χελιδονάκι», είπε ο Πρίγκιπας, «δεν μένεις μαζί μου για ακόμα ένα βράδυ;»

«Είναι χειμώνας», απάντησε το Χελιδόνι, «και το παγερό χιόνι θα είναι σύντομα εδώ. Στην Αίγυπτο ο ήλιος είναι ζεστός πάνω στα πράσινα φύλλα των φοινίκων και οι κροκόδειλοι ξαπλώνουνε στη λάσπη νωχελικά κοιτάζοντας τριγύρω. Οι σύντροφοί μου κτίζουνε φωλιά μες στον Ναό του Μπάαλμπεκ και τους κοιτάζουνε τα ροδαλά και τ' άσπρα περιστέρια ερωτολογώντας αναμεταξύ τους. Αγαπημένε Πρίγκιπα, θα πρέπει να σ' αφήσω αλλήλ ποτέ δεν θα σε ξεχάσω και την επόμενη Άνοιξη θα σου φέρω πετράδια όμορφα στη θέση αυτών που δώρισες. Ένα ρουμπίνι που πιο κόκκινο θα είναι από τριαντάφυλλο και ένα ζαφείρι που θα είναι πιο γαλάζιο κι απ' τη θάλασσα».

«Πιο κάτω από 'δω, στην πηλασία», είπε ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας, «στέκεται ένα κορίτσι που πουλάει σπέρτα. Της έπεσαν τα σπέρτα της μες στο ρείθρο του δρόμου και χάλασαν. Ο πατέρας της θα τη δείρει αν δεν του πάει λίγα χρήματα· και κλαίει. Δεν έχει παπούτσια και κάλτσες και το κεφαλάκι της είναι γυμνό. Βγάλε και το άλλο μάτι μου και δώστο στο κορίτσι, να μην το δείρει ο πατέρας του».

«Θα μείνω μαζί σου για άλλη μια νύκτα», είπε το Χελιδόνι, «μα δεν μπορώ να βγάλω και το άλλο σου μάτι. Θα είσαι τυφλός τότε».

«Χελιδόνι, Χελιδόνι, μικρό Χελιδονάκι», είπε ο Πρίγκιπας, «όπως σου προστάζω να κάνεις».

Έτσι έβγαλε και το άλλο μάτι του Πρίγκιπα. Και έφυγε σαν βέλος προς τα κάτω. Πέρασε με ταχύτητα δίπλα από το κορίτσι με τα σπέρτα κι άφησε το πετράδι να γλιστρήσει μέσα στην παλάμη του χεριού του. «Τι υπέροχο κόσμημα είναι

αυτό», φώναξε το μικρό κορίτσι κι έτρεξε προς το σπίτι του γελώντας.

Μετά το Χελιδόνι γύρισε πίσω στον Πρίγκιπα. «Είσαι τυφλός τώρα», είπε, «γι' αυτό θα μείνω μαζί σου για πάντα».

«Όχι μικρό Χελιδόνι», είπε ο φτωχός Πρίγκιπας, «θα πρέπει να πετάξεις μακριά στην Αίγυπτο».

«Μαζί σου θα μείνω, για πάντα», είπε το Χελιδόνι και έγειρε να κοιμηθεί στα πόδια του Πρίγκιπα.

Την επομένη, κάθισε ολημερίς πάνω στον ώμο του Πρίγκιπα και του διηγήθηκε ιστορίες γι' αυτά που είχε δει σε παράξενες χώρες. Του είπε για κόκκινες ίβιδες, που στέκουν στις όχθες του Νείλου και πιάνουν χρυσόψαρα μέσα στα ράμφη τους· για τη Σφίγγα που είναι ηλικιωμένη όσο κι η ίδια η γη και ζει στην έρημο και γνωρίζει τα πάντα· για τους εμπόρους που περπατάνε αργά-αργά στο πλευρό των καμήλων τους και κουβαλούν κεχριμπαρένιες χάντρες μέσα στα χέρια τους· για τον Βασιλιά των Φεγγαρένιων Βουνών, που είναι μαύρος όσο κι ο έβενος και λατρεύει ένα πελώριο κρύσταλλο· για το μεγάλο πράσινο φίδι που κοιμάται μέσα σ' ένα φοινικόδεντρο κι είκοσι ιερείς το ταΐζουν με πίτες από μέλι· για τους Πυγμαίους που μέσα σε μια μεγάλη λίμνη αρμενίζουν πάνω σε μεγάλα ολόισια φύλλα και πολεμούνε πάντα με τις πεταλούδες.

«Αγαπημένο μου μικρό Χελιδόνι», είπε ο Πρίγκιπας, «μου μιλάς για πράγματα αξιοθαύμαστα, μα τίποτα πιο αξιοθαύμαστο δεν είναι από τον πόνο των ανδρών και των γυναικών. Δεν υπάρχει μυστήριο μεγαλύτερο από τη δυστυχία. Πέταξε πάνω απ' την πόλη μου, μικρό Χελιδόνι, και πες μου εκεί τι βλέπεις».

Τότε το Χελιδόνι πέταξε πάνω από τη μεγάλη πόλη κι είδε τους πλούσιους να γιορτάζουν με χαρά μες στα ωραία

τους σπίτια, ενώ οι ζητιάνοι κάθονταν έξω απ' τις πόρτες τους. Πέταξε και σε σοκάκια σκοτεινά κι είδε τα λευκά πρόσωπα των πεινασμένων παιδιών να κοιτάζουν μ' άδειο το βλέμμα τους άδειους δρόμους. Κάτω απ' την ασίδα της γέφυρας, δύο μικρά αγόρια ακουμπούσανε το ένα στου άλλου τα χέρια πασχίζοντας να κρατηθούνε ζεστά. «Πόσο πεινασμένα είμαστε!» είπανε. «Δεν επιτρέπεται να ξαπλώνετε εδώ», ούρλιαξε ο Νυκτοφύλακας κι έτσι εκείνα περιπλανήθηκαν τριγύρω, έξω στη βροχή.

Πέταξε τότε πίσω στον Πρίγκιπα και του είπε τι είχε δει.

«Είμαι καλυμμένος με στόφιο χρυσάφι», είπε ο Πρίγκιπας, «πρέπει να το ξεκολλήσεις, φύλλο φύλλο και να το δώσεις στους φτωχούς μου· οι ζωντανοί πιστεύουν πάντα, πως το χρυσάφι θα τους κάνει ευτυχισμένους».

Φύλλο φύλλο του στόφιου χρυσού, αφάιρεσε το Χελιδόνι το χρυσάφι, μέχρι που ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας έμοιαζε μάλιστα θαμπός και γκρίζος. Φύλλο φύλλο του στόφιου χρυσού το 'φερε στους φτωχούς και των παιδιών τα πρόσωπα γίνανε σιγά σιγά πιο ροδαλά και γελούσανε και παίζανε παιχνίδια στον δρόμο. «Έχουμε ψωμί τώρα!», φωνάζανε.

Ήρθε μετά το χιόνι και μετά το χιόνι ήρθε ο παγετός. Οι δρόμοι μοιάζανε σαν να 'χαν φτιαχτεί από ασήμι. Ήτανε τόσο λαμπεροί και αστραφτεροί. Μακριοί σταλαχτίτες σαν κρυσταλλένια στιλέτα κρέμονταν από το γείσο των σπιτιών κι όλοι κυκλοφορούσανε φορώντας τις γούνες τους, ενώ τα μικρά αγόρια φορούσαν κόκκινες κάπες και κάνανε πατινάζ στον πάγο.

Το μικρό φτωχό Χελιδονάκι κρύωνε ολοένα και περισσότερο, όμως δεν έλεγε να αφήσει τον Πρίγκιπα· τόσο πολύ τον αγαπούσε. Μάζευε ψίχουλα από την πόρτα του

φούρναρη -όταν εκείνος δεν το κοιτούσε- και πάσχιζε να κρατηθεί ζεστό χτυπώντας τα φτερά του.

Μα στο τέλος ήξερε πως επρόκειτο να πεθάνει. Μόλις που είχε τη δύναμη να πετάξει επάνω προς τον ώμο του Πρίγκιπα για ακόμα μια φορά.

«Γεια σου, αγαπημένε Πρίγκιπα!» μουρμούρισε, «θα μ' αφήσεις να σου φιλήσω το χέρι;»

«Χαίρομαι που επιτέλους θα πας στην Αίγυπτο, μικρό Χελιδονάκι», είπε ο Πρίγκιπας, «έμεινες πάρα πολύ καιρό εδώ· μα πρέπει στα χείλη να με φιλήσεις, γιατί σ' αγαπώ».

«Δεν είναι για την Αίγυπτο που φεύγω», είπε το Χελιδόνι. «Πηγαίνω στο σπίτι του Θανάτου. Ο Θάνατος είναι ο αδελφός του ύπνου. Έτσι δεν είναι;»

Και φίλησε στα χείλη τον Ευτυχισμένο Πρίγκιπα· κι έπεσε κάτω, νεκρό στα πόδια του.

Εκείνη τη στιγμή ένα παράξενο τρίξιμο ακούστηκε μέσα στο άγαλμα, σαν κάτι να είχε σπάσει. Στ' αλήθεια, η μοηλυβένια καρδιά είχε σπάσει μεμιάς στα δύο. Σίγουρα ο παγετός ήταν φοβερά σκληρός.

Νωρίς το επόμενο πρωί ο Δήμαρχος περπατούσε στην πλατεία λίγο πιο κάτω παρέα με τους Δημοτικούς Συμβούλους. Καθώς περνούσαν από την κολόνα, κοίταξε ψηλά στο άγαλμα. «Αλίμονο, τι βλέπουν τα μάτια μου! Πόσο φθαρμένος δείχνει ο Πρίγκιπας!» είπε.

«Πραγματικά, πόσο φθαρμένος!» φώναξαν οι Σύμβουλοι, που πάντα συμφωνούσαν με τον Δήμαρχο, και προχώρησαν προς τα πάνω για να το δουν.

«Το ρουμπίνι έχει πέσει απ' το σπαθί του, τα μάτια του λείπουνε και δεν είναι πια χρυσός», είπε ο Δήμαρχος, «μόλις που είναι λίγο καλύτερος από ζητιάνος!»

«Λίγο καλύτερος από ζητιάνος», είπαν οι Δημοτικοί Σύμβουλοι.

«Και να, εδώ στα πόδια του βρίσκεται ένα νεκρό πουλί!» συνέχισε ο Δήμαρχος. «Πρέπει οπωσδήποτε να

εκδώσουμε μια διακήρυξη που να λέει, πως τα πουλιά δεν επιτρέπεται να πεθαίνουν εδώ». Κι ο Γραμματέας της Πόλης σημείωσε την εισήγηση.

Έτσι κατέβασαν το άγαλμα του Ευτυχισμένου Πρίγκιπα. «Αφού δεν είναι πια όμορφος, δεν είναι ούτε χρήσιμος», είπε ο Καθηγητής της Τέχνης στο Πανεπιστήμιο.

Μετά έλιωσαν το άγαλμα σε κλίβανο κι ο Δήμαρχος πραγματοποίησε συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου, για να αποφασιστεί τι θα έπρεπε να κάνουν με το μέταλλο. «Θα πρέπει να αποκτήσουμε φυσικά ένα άλλο άγαλμα», είπε, «κι αυτό πρέπει να είναι το άγαλμα του εαυτού μου».

«Του εαυτού μου», είπε ο καθένας από τους Συμβούλους και καυγάδισαν μεταξύ τους. Την τελευταία φορά που άκουσα γι' αυτούς, ακόμα τσακωνόντουσαν.

«Τι παράξενο πράγμα!» είπε ο επιστάτης των εργατών στο χυτήριο. «Αυτή η σπασμένη μολυβένια καρδιά δεν λέει να λιώσει στον κλίβανο. Πρέπει να την πετάξουμε». Έτσι, την πέταξαν σ' έναν κάδο απορριμμάτων, όπου κείτονταν επίσης και το νεκρό Χελιδόνι.

«Φέρε μου τα δύο πολυτιμότερα πράγματα της πόλης», είπε ο Θεός σ' έναν από τους Αγγέλους Του· κι ο Άγγελος Του έφερε τη μολυβένια καρδιά και το νεκρό πουλί.

«Σωστά επέλεξες», είπε ο Θεός, «γιατί στον κήπο του Παραδείσου μου αυτό το μικρό πουλί θα τραγουδάει ασταμάτητα για πάντα και στην πόλη μου, που θα είναι από χρυσάφι καμωμένη, ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας θα με δοξολογεί».

Το Αηδόνι και το Τριαντάφυλλο

«Είπε πως θα χορέψει μαζί μου, αν της φέρω κόκκινα τριαντάφυλλα», έλεγε ο νεαρός σπουδαστής, «μα μέσα σ' όλο μου τον κήπο δεν υπάρχει ούτε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο».

Απ' τη φωλιά του που είχε χτισμένη στη βαλανιδιά, τον άκουσε το Αηδόνι και κοίταξε έξω απ' τα φυλλώματα απορημένο.

«Ούτε ένα κόκκινο τριαντάφυλλο μέσα σ' όλο μου τον κήπο!» φώναξε και τα μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα. «Αχ, γιατί η ευτυχία να εξαρτάται από τόσο σήμαντα πραγματάκια! Έχω διαβάσει όλα όσα έχουν γράψει οι σοφοί και κατέχω όλα τα μυστικά της φιλοσοφίας κι όμως πάει χαμένη η ζωή μου, επειδή μου λείπει ένα κόκκινο τριαντάφυλλο».

«Να, επιτέλους, κάποιος που αγαπά πραγματικά», είπε το Αηδόνι. «Κάθε βράδυ τραγουδούσα γι' αυτόν κι ας μην τον γνώριζα. Κάθε βράδυ έλεγα την ιστορία του στ' άστρα και τώρα τον βλέπω. Τα μαλλιά του είναι μαύρα, σαν του υάκινθου τον ανθό, και τα χείλη του κόκκινα, σαν το τριαντάφυλλο του πόθου του. Αλλά το πάθος έχει κάνει το πρόσωπό του σαν ωχρό ελεφαντόδοντο κι η λύπη το μέτωπό του έχει σφραγίσει».

«Ο Πρίγκιπας δίνει χορό αύριο βράδυ», μурμουρίζε ο νεαρός σπουδαστής, «και η αγάπη μου θα είναι κι αυτή προσκεκλημένη. Αν της φέρω ένα κόκκινο τριαντάφυλλο, θα χορέψει μαζί μου ως το ξημέρωμα. Αν της φέρω ένα κόκκινο τριαντάφυλλο, θα την κρατήσω στην αγκαλιά μου κι εκείνη θα ακουμπήσει το κεφάλι της στον ώμο μου και θα μπλέξει το χέρι της μες στο δικό μου. Μα δεν υπάρχει κόκκινο τριαντάφυλλο στον κήπο μου. Θα κάτσω μονάχος μου, ληιπόν, κι εκείνη θα με προσπεράσει. Δεν θα μου δώσει προσοχή κι εμένα θα ραγίσει η καρδιά μου».

«Να, στ' αλήθεια, αυτός που αγαπά αληθινά», είπε το Αηδόνι. «Πάσχει με ό,τι εγώ τραγουδώ: ό,τι είναι χαρά για μένα,

πόνος είναι γι' αυτόν. Σίγουρα είναι υπέροχο πράγμα η Αγάπη. Πολυτιμότερη κι από σμαράγδια, ακριβότερη κι απ' το λεπτότερο οπάλι. Δεν μπορούν μαργαριτάρια και ρόδια να την αγοράσουν ούτε κι απλώνεται στον πάγκο της αγοράς. Οι έμποροι να την αγοράσουν δεν μπορούν ούτε και στη ζυγαριά μπορεί να ζυγιστεί για όλο το χρυσάφι».

«Οι μουσικοί θα κάθονται στον εξώστη τους», είπε ο νεαρός σπουδαστής. «Θα παίζουν τα έγχορδα όργανά τους και η αγάπη μου θα χορεύει στον ήχο της άρπας και του βιολιού. Θα χορεύει τόσο ανάλαφρα, που τα πόδια της δεν θα ακουμπάνε στο πάτωμα και γύρω της θα συνωστίζονται οι αυλικοί με τα χαρωπά τους κοστούμια. Μαζί μου όμως δεν πρόκειται να χορέψει, γιατί δεν έχω κόκκινο τριαντάφυλλο να της προσφέρω».

Και ρίχτηκε πάνω στο χορτάρι κι έκρυψε το πρόσωπό του μες στα χέρια του και έκλαψε.

«Γιατί κλαίει;» ρώτησε μια μικρή Πράσινη Σαύρα καθώς περνούσε πλάι του με ανασπκωμένη την ουρά της.

«Αλήθεια, γιατί;» ρώτησε και μια Πεταλούδα που πετούσε κυνηγώντας μια πηλιαχτίδα.

«Γιατί, αλήθεια;» ψιθύρισε μια Μαργαρίτα στη γειτόνισσά της με απαλή, χαμηλή φωνή.

«Κλαίει για ένα κόκκινο τριαντάφυλλο», είπε το Αηδόνι.

«Για ένα κόκκινο τριαντάφυλλο;» έκαναν εκείνα μ' ένα στόμα. «Μα αυτό είναι γελοίο!»

Κι η μικρή Σαύρα, που ήταν κάπως κυνική, ξέσπασε αμέσως σε γέλια.

Το Αηδόνι, όμως, καταλάβαινε το μυστικό της λύπης του νέου και καθόταν σιωπηλό μες στη βαλανιδιά και συλλογιζόταν σχετικά με το μυστήριο της Αγάπης.

Άξαφνα άνοιξε τα καφέ φτερά του και χύθηκε πετώντας στον αέρα. Πέρασε μέσα από το δασάκι και σαν σκιά διέσχισε τον κήπο. Στο κέντρο του κήπου με το πλούσιο χορτάρι φύτρωνε μια όμορφη Τριανταφυλλιά κι όταν αυτό την είδε,

πέταξε κατευθείαν από πάνω της και κατέβηκε για να καθίσει σ' ένα κλαδάκι.

«Χάρισέ μου ένα κόκκινο τριαντάφυλλο», της φώναξε, «κι εγώ θα σου τραγουδήσω το γλυκύτερο τραγούδι μου».

Αλλά η Τριανταφυλλιά κούνησε το κεφάλι της.

«Τα δικά μου τριαντάφυλλα είναι λευκά», αποκρίθηκε, «λευκά σαν τον αφρό της θάλασσας, λευκότερα κι από το χιόνι πάνω στα βουνά. Μπορείς, όμως, να πεις στην αδερφή μου που φυτρώνει γύρω απ' το ηλιακό ρολόι κι ίσως αυτή σου δώσει ό,τι θελήσεις».

Έτσι, λοιπόν, το Αηδόνι πέταξε πάνω απ' την Τριανταφυλλιά που φύτρωνε γύρω απ' το ηλιακό ρολόι.

«Χάρισέ μου ένα κόκκινο τριαντάφυλλο», της φώναξε, «κι εγώ θα σου τραγουδήσω το γλυκύτερο τραγούδι μου».

Αλλά η Τριανταφυλλιά κούνησε το κεφάλι της.

«Τα δικά μου τριαντάφυλλα είναι κίτρινα», αποκρίθηκε, «κίτρινα σαν τα μαλλιά της νεράιδας που κάθεται πάνω σε θρονί κεκριμπαρένιο, πιο κίτρινα κι απ' τον ασφόνδελο που ανθοβολεί μες στο λιβάδι, προτού φτάσει ο θεριστής με το δρεπάνι του. Μπορείς, όμως, να πας στην αδελφή μου που φυτρώνει κάτω απ' το παράθυρο του σπουδαστή κι ίσως αυτή σου δώσει ό,τι θελήσεις».

Έτσι, λοιπόν, το Αηδόνι πέταξε πάνω απ' την Τριανταφυλλιά που φύτρωνε κάτω από το παράθυρο του σπουδαστή.

«Χάρισέ μου ένα κόκκινο τριαντάφυλλο», της φώναξε, «κι εγώ θα σου τραγουδήσω το γλυκύτερο τραγούδι μου».

Αλλά η Τριανταφυλλιά κούνησε το κεφάλι της.

«Ναι, είναι κόκκινα τα τριαντάφυλλά μου», αποκρίθηκε, «κόκκινα σαν τα πόδια του περιστεριού, πιο κόκκινα ακόμα κι απ' τις μεγάλες βεντάλιες των κορασιών που σαλεύουν αργά κι όλο σαλεύουν στην ωκεάνια σπηλιά. Μα ο χειμώνας πάγωσε τις φλέβες μου κι ο παγετός έκαψε τα μπουμπούκια

μου κι έσπασε η καταγιγίδα τα κληδιά μου και θα μείνω δίχως τριαντάφυλλα όλο αυτόν τον χρόνο».

«Το μόνο που χρειάζομαι είναι ένα κόκκινο τριαντάφυλλο», της φώναξε το Αηδόνι, «ένα και μοναδικό κόκκινο τριαντάφυλλο! Δεν υπάρχει κανένας τρόπος να τ' αποκτήσω;»

«Υπάρχει ένας τρόπος», αποκρίθηκε η Τριανταφυλλιά, «μα είναι τόσο τρομερός, που δεν τοημώ να σου τον πω».

«Πες μου τον», είπε το Αηδόνι, «δεν φοβάμαι».

«Αν θες ένα κόκκινο τριαντάφυλλο», είπε τότε εκείνη, «πρέπει να το φτιάξεις μονάχο σου με μουσική στο φεγγαρόφωτο και να του δώσεις χρώμα από το αίμα της καρδιάς σου. Πρέπει να μου τραγουδήσεις τρυπώντας το στήθος σου σ' ένα μου αγκάθι. Όλη τη νύχτα πρέπει να τραγουδάς και το αγκάθι πρέπει να φτάσει ως την καρδιά σου, να τρυπήσει την καρδιά σου και το αίμα της ζωής σου πρέπει να τρέξει μες στις δικές μου φλέβες κι αίμα δικό μου να γίνει».

«Ο Θάνατος είναι μεγάλο τίμημα για ένα τριαντάφυλλο», είπε το Αηδόνι, «και η Ζωή είναι χιλιάκριβη για όλους. Είναι όμορφο να κάθεσαι μέσα στο πράσινο δάσος και να αντικρίζεις τον ήλιο στο χρυσό του άρμα και το φεγγάρι μέσα στο άρμα του το μαργαριταρένιο. Γλυκιά είναι η ευωδιά της λευκάκανθας, γλυκιές κι οι κληματίδες που κρύβονται μες στην κοιλάδα και τα ρείκια που φυτρώνουνε στον λόφο. Όμως η Αγάπη αξίζει πιο πολύ απ' τη Ζωή και τι είναι, τάχα, η καρδιά ενός πουλιού μπρος στην καρδιά ενός ανθρώπου;»

Κι έτσι, άνοιξε τα καφέ φτερά του και πέταξε ψηλά. Πέρασε σαν σκιά πάνω απ' τον κήπο και σαν σκιά κατευθύνθηκε προς το δασάκι.

Ο νέος ήταν ακόμα σωριασμένος πάνω στο χορτάρι, όπου τον είχε αφήσει, και τα δάκρυα δεν είχαν ακόμα στεγνώσει στα μάτια του.

«Να είσαι χαρούμενος!» του φώναξε το Αηδόνι. «Να είσαι χαρούμενος! Θα έχεις το κόκκινό σου τριαντάφυλλο. Θα

το φτιάξω μοναχό μου με μουσική στο φεγγαρόφωτο και θα του δώσω χρώμα από το αίμα της καρδιάς μου. Το μόνο που σου ζητώ γι' αντάλλαγμα είναι να μείνεις πάντα αυτός που αγαπάει αληθινά, γιατί ο Έρωτας είναι σοφότερος απ' τη Φιλοσοφία και ισχυρότερος από τη Δύναμη. Έχει φτερά στο χρώμα της φωτιάς και φλόγινο είναι το κορμί του. Γλυκά είναι τα χείλη του σαν μέλι και σαν θυμίαμα η πνοή του».

Ο νέος ανασηκώθηκε στο χορτάρι και άκουγε προσεκτικά, μα δεν μπορούσε να καταλάβει τι του έλεγε το Αηδόνι, γιατί ήξερε μόνο όσα είναι γραμμένα στα βιβλία.

Κατάλαβε, όμως, η Βελανιδιά και την έπιασε θλίψη, γιατί αγαπούσε πολύ το μικρό Αηδόνι που είχε χτίσει μες στα κλαδιά της τη φωλιά του.

«Τραγούδησέ μου ένα τελευταίο τραγούδι», του ψιθύρισε. «Θα νιώσω μοναξιά όταν θα 'χεις φύγει».

Έτσι, το Αηδόνι τραγούδησε στη Βελανιδιά και η φωνή του ήταν σαν το γάργαρο νερό που χύνεται από ασημένιο αγγείο.

Αφού τέλειωσε το τραγούδι του, ο σπουδαστής σηκώθηκε κι έβγαλε από την τσέπη του ένα σημειωματάριο κι ένα μολυβδοκόνδυλο.

«Έχει πράγματι φόρμα στο τραγούδι του», έκανε μέσα του καθώς απομακρυνόταν περνώντας μέσα από το δασάκι, «δεν μπορείς να του το αρνηθείς. Μα έχει, τάχα, αίσθημα; Φοβάμαι πως όχι. Αλήθεια, είναι σαν τους περισσότερους καλλιτέχνες. Στιλ χωρίς καμιά ειλικρίνεια. Δεν θα θυσιαζόταν για τους άλλους. Σκέφτεται μόνο τη μουσική και ο καθένας ξέρει πόσο εγωιστικές είναι οι τέχνες. Πρέπει, ωστόσο, να παραδεχτούμε πως έχει μερικές όμορφες νότες στη φωνή του. Τι κρίμα που δεν σημαίνουν τίποτα και δεν έχουν καμιά πρακτική αξία!»

Και μπήκε στην κάμαρά του. Ξάπλωσε στο μικρό του κρεβάτι με το αχυρόστρωμα κι άρχισε να σκέφτεται την αγάπη του. Ύστερα από λίγο αποκοιμήθηκε.

Κι όταν στον ουρανό άρχισε να λάμπει το φεγγάρι, το Αηδόνι πέταξε στην Τριανταφυλλιά κι ακούμπησε το στήθος του στο αγκάθι. Όλη τη νύχτα τραγουδούσε με το σπηθάκι του καρφωμένο στο αγκάθι και το ψυχρό κρυσταλλένιο φεγγάρι έσκυβε κάτω κι άκουγε με προσοχή. Όλη τη νύχτα τραγουδούσε και το αγκάθι χωνόταν πιο βαθιά, όλο και πιο βαθιά μες στο σπηθάκι του και έφευγε από πάνω του το αίμα της ζωής του.

Τραγουδούσε πρώτα για το πώς γεννήθηκε η αγάπη μες στην καρδιά ενός αγοριού και μιας κοπέλας. Και πάνω στην κορφή της Τριανταφυλλιάς, στο πιο ψηλό κλαδάκι, άνθισε σιγά σιγά ένα θεσπέσιο τριαντάφυλλο, το ένα πέταλο μετά απ' το άλλο, καθώς το ένα τραγούδι ακολουθούσε το άλλο. Χλωμό ήταν στην αρχή, όπως η καταχνιά που κρέμεται πάνω από το ποτάμι, χλωμό όπως την ώρα που ξημερώνει και ασημένιο σαν τις φτερούγες της αυγής. Σαν τη σκιά του τριαντάφυλλου μέσα σ' έναν ασημένιο καθρέφτη, σαν τη σκιά του τριαντάφυλλου μέσα σε μια λιμνούλα, έτσι ήταν και το τριαντάφυλλο που άνθιζε στην κορφή της Τριανταφυλλιάς, στο πιο ψηλό κλωνί.

Μα η Τριανταφυλλιά φώναξε στο Αηδόνι να τρυπηθεί ακόμα πιο πολύ πάνω στ' αγκάθι.

«Ακόμα πιο πολύ, ακόμα πιο βαθιά, μικρό μου Αηδόνι», φώναξε η Τριανταφυλλιά, «αλλιώς η μέρα θα φανεί και το τριαντάφυλλο δεν θα έχει τελειώσει».

Έτσι, το Αηδόνι τρυπιότανε ακόμα πιο βαθιά και το τραγούδι του πιο δυνατό, όλο και δυνατότερο γινόταν, γιατί τραγουδούσε για το πώς γεννήθηκε το πάθος μες σ' έναν άντρα και σε μια γυναίκα.

Κι ένα λεπτό κοκκίνισμα χυνόταν μες στα φύλλα του τριαντάφυλλου, σαν το κοκκίνισμα στο πρόσωπο του γαμπρού όταν φιλάει τα χείλη της νύφης. Μα το αγκάθι δεν είχε ακόμα φτάσει στην καρδιά του κι έτσι έμενε λευκή και του τριαντάφυλλου, η καρδιά, γιατί μόνο το αίμα της καρδιάς ενός

Αηδονιού μπορεί να βάψει κατακόκκινη την καρδιά ενός ρόδου.

Κι η Τριανταφυλλιά φώναζε στο Αηδόνι να τρυπηθεί ακόμα πιο πολύ πάνω στ' αγκάθι.

«Ακόμα πιο πολύ, ακόμα πιο βαθιά, μικρό μου Αηδόνι», φώναζε η Τριανταφυλλιά, «αληθινώς η μέρα θα φανεί και το τριαντάφυλλο δεν θα 'χει τελειώσει».

Έτσι, το Αηδόνι τρυπήθηκε ακόμα πιο βαθιά και άγγιξε το αγκάθι την καρδιά του κι ένας άγιος πόνος το διαπέρασε. Πικρός, πολύ πικρός ήταν ο πόνος και παράφορο, όλο και πιο παράφορο γινόταν το τραγούδι του, γιατί τραγουδούσε για τον Έρωτα που βρίσκει την τελειότητά του στον Θάνατο, για τον Έρωτα που δεν πεθαίνει μες στον τάφο.

Και το εξάισιο ρόδο έγινε πορφυρό, σαν το χρώμα της ανατολής. Πορφυρό ήταν το ντύμα από τα πέταλα και πορφυρή σαν το ρουμπίνι ήταν η καρδιά του.

Μα η φωνή του Αηδονιού όλο και πιο αχνή γινόταν κι άρχισαν οι μικρές φτερούγες του να σπαρταρούν και μια θολή μεμβράνη σκέπασε τα μάτια του. Αχνό, όλο και πιο αχνό έγινε το τραγούδι του κι ένιωσε κάτι να το πνίγει στον λαιμό.

Τότε άφησε να βγει απ' το λαρύγγι του το ύστατο κύμα μουσικής. Το άκουσε το λευκό Φεγγάρι και λησμόνησε την αυγή χασομερώντας στον ουρανό. Το άκουσε το κόκκινο ρόδο κι ένα ρίγος εκστατικό το συνεπήρε και άνοιξε τα πέταλά του στον ψυχρό πρωινό αέρα. Η ηχώ το έφερε στην κόκκινη σπηλιά της στο βουνό και ξύπνησε τους κοιμισμένους βοσκούς από τα όνειρά τους. Διαπέρασε τις καλαμιές του ποταμού κι εκείνες έφεραν το μήνυμά του ως τη θάλασσα.

«Κοίτα, κοίτα!» φώναζε η Τριανταφυλλιά. «Είναι έτοιμο πια το τριαντάφυλλο».

Μα το Αηδόνι δεν απάντησε, γιατί ήταν νεκρό πάνω στο στέλειωτο χορτάρι με το αγκάθι στην καρδιά του.

Κι ο σπουδαστής άνοιξε το μεσημέρι το παράθυρό του και κοίταξε έξω.

«Τι βλέπω! Τι εξάίσια τύχη!» αναφώνησε. «Να ένα κόκκινο τριαντάφυλλο! Ποτέ στη ζωή μου δεν είδα ξανά τριαντάφυλλο σαν αυτό. Είναι τόσο όμορφο, που είμαι σίγουρος πως θα έχει κάποιο μακρύ λατινικό όνομα».

Κι έσκυψε κάτω και το έκοψε.

Μετά φόρεσε το καπέλο του κι ανέβηκε τρέχοντας στο σπίτι του καθηγητή κρατώντας το τριαντάφυλλο στο χέρι του.

Η κόρη του καθηγητή καθόταν στο κατώφλι τυλίγοντας γαλάζιο μετάξι σε μια κουβαρίστρα με το σκυλάκι της στα πόδια της.

«Είχες πει πως θα χόρευες μαζί μου, αν σου έφερνα ένα κόκκινο τριαντάφυλλο», της φώναξε ο σπουδαστής. «Να το πιο κόκκινο τριαντάφυλλο του κόσμου. Θα το καρφιτώσεις απόψε κοντά στην καρδιά σου και καθώς θα χορεύουμε μαζί, εκείνο θα σου λείι πόσο σ' αγαπώ».

Μα το κορίτσι συνοφρυώθηκε.

«Φοβάμαι ότι δεν θα πηγαίνει με το φουστάνι μου», αποκρίθηκε. «Και, εκτός αυτού, η ανιψιά του Αρχιθαλαμηπόλου μού έστειλε μερικά αθηρινά κοσμήματα και ο καθένας ξέρει πως τα κοσμήματα κοστίζουν πιο πολύ απ' τα λουλούδια».

«Ε, λοιπόν, στην τιμή μου, είσαι πολύ αχάριστη», είπε ο σπουδαστής θυμωμένος και πέταξε το τριαντάφυλλο στον δρόμο. Εκείνο έπεσε σ' ένα ρείθρο και το πάτησε ο τροχός μιας καρότσας.

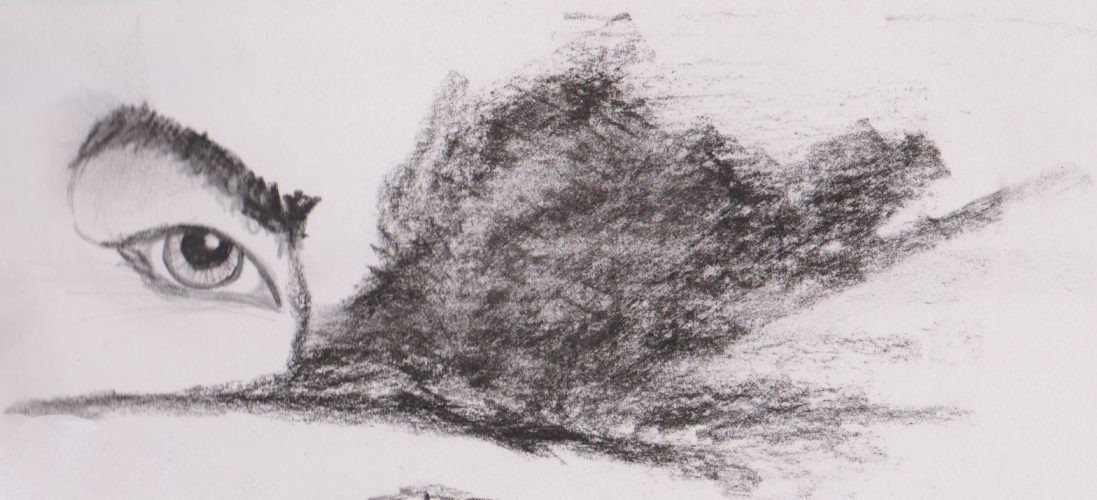
«Αχάριστη!» έκανε η κοπέλα. «Άκου να σου πω, είσαι αγενέστατος. Και, στο κάτω κάτω, ποιος είσαι; Ένας σπουδαστής είσαι! Εσύ δεν φοράς στα παπούτσια σου ασημένιες αγκράφες, όπως η ανιψιά του Αρχιθαλαμηπόλου».

Και σηκώθηκε απ' το κάθισμά της και μπήκε στο σπίτι.

«Τι ανόητο πράγμα που είναι ο Έρωτας!» έλεγε ο σπουδαστής καθώς απομακρυνόταν. «Ούτε στο μισό δεν φτάνει σε αξία τη Λογική, γιατί δεν αποδεικνύει τίποτα και σου λείι πάντοτε πράγματα που δεν πρόκειται να συμβούν, όπως

σε κάνει να πιστεύεις πράγματα που δεν είναι αληθινά. Πράγματι, δεν είναι πράγμα καθόλου πρακτικό και καθώς στην εποχή μας το παν είναι να είσαι πρακτικός, θα ξαναγυρίσω στη Φιλοσοφία και θα σπουδάσω τη Μεταφυσική».

Έτσι, γύρισε στην κάμαρά του, έβγαλε ένα μεγάλο σκονισμένο βιβλίο και άρχισε να διαβάζει.

Ο εγωιστής Γίγαντας

Κάθε απόγευμα, καθώς γύριζαν από το σχολείο τα παιδιά, συνήθιζαν να πηγαίνουν και να παίζουν στο περιβόλι του Γίγαντα.

Ήταν ένα μεγάλο όμορφο περιβόλι με μαλακό πράσινο χορτάρι. Εδώ κι εκεί, πάνω στο χορτάρι, φύτρωναν όμορφα λουλούδια, σαν αστέρια, και υπήρχαν δώδεκα ροδακινιές που γέμιζαν την άνοιξη με λευτεπίλεπτα ροζ και μαργαριταρένια ανθάκια κι έδιναν το φθινόπωρο πλούσιο καρπό. Τα πουλιά κάθονταν πάνω στα δέντρα και τραγουδούσαν τόσο γλυκά, που τα παιδιά σταματούσαν συνήθως τα παιχνίδια τους για να απολαύσουν το τραγούδι τους.

«Πόσο ευτυχισμένα είμαστε εδώ!» ξεφώνιζαν το ένα στο άλλο.

Μια μέρα ο Γίγαντας επέστρεψε. Είχε πάει να επισκεφτεί τον φίλο του, τον δράκο της Κορνουάλης, κι είχε μείνει μαζί του επτά χρόνια. Αφού πέρασαν τα επτά χρόνια, είπαν ό,τι είχαν να πουν, γιατί ήταν λίγες οι κουβέντες τους, κι εκείνος αποφάσισε να ξαναγυρίσει στον πύργο του. Όταν έφτασε, αντίκρισε τα παιδιά που έπαιζαν στο περιβόλι.

«Τι κάνετε εδώ πέρα;» τους φώναξε με μια πολύ άγρια φωνή και τα παιδιά το 'σκασαν τρέχοντας.

«Το περιβόλι μου είναι περιβόλι μου», είπε ο Γίγαντας. «Να το καταλάβουν όλοι αυτό και δεν θα επιτρέψω σε κανέναν να παίζει εδώ μέσα, πέρα απ' τον εαυτό μου».

Έτσι, λοιπόν, έχτισε ολόγυρά του έναν τοίχο ψηλό και κρέμασε μια πινακίδα:

ΟΙ ΠΑΡΑΒΑΤΕΣ ΘΑ ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ

Ήταν ένας γίγαντας πολύ εγωιστής.

Τα καημένα τα παιδιά δεν είχαν τώρα να παίξουν πουθενά. Προσπάθησαν να παίξουν στον δρόμο αλλά ο

δρόμος είχε πολλή σκόνη κι ήταν γεμάτος σκληρές πέτρες και δεν τους άρεσε. Τριγύριζαν συνήθως γύρω γύρω απ' τον ψηλό τοίχο, όταν τέλειωναν τα μαθήματά τους, και κουβέντιαζαν για το όμορφο περιβόλι που ήταν από μέσα.

«Πόσο ευτυχισμένα ήμασταν εκεί!» έλεγαν το ένα στο άλλο.

Μετά ήρθε η Άνοιξη κι ολόκληρη η εξοχή σκεπάστηκε με ανθάκια και μικρά πουλιά. Μόνο στο περιβόλι του εγωιστή Γίγαντα ήταν ακόμα χειμώνας. Τα πουλιά δεν νοιάζονταν να πάνε εκεί να κελαηδήσουν, γιατί δεν υπήρχανε παιδιά, και τα δέντρα ξέχασαν να πετάξουν ανθούς. Μια φορά, ένα όμορφο λουλούδι ξεπρόβαλε το κεφαλάκι του απ' το χορτάρι, μα όταν είδε την πινακίδα, λυπήθηκε τόσο πολύ για τα παιδιά, που ξαναγλίστρησε πίσω πάλι μες στο χώμα κι έπεσε σε λήθαργο. Οι μόνοι που χαίρονταν ήταν το Χιόνι και η Παγωνιά.

«Η Άνοιξη ξέχασε αυτό το περιβόλι», φώναζαν, «κι έτσι θα ζήσουμε εδώ ολόκληρο τον χρόνο».

Το Χιόνι σκέπασε πέρα για πέρα το χορτάρι με τον μεγάλο άσπρο μανδύα του κι η Παγωνιά έβαψε ασημόχρωμα όλα τα δέντρα. Μετά προσκάλεσαν και τον Βοριά να έρθει να μείνει μαζί τους κι εκείνος ήρθε. Ήτανε τυλιγμένος στα γουναρικά του και ούρλιαζε όλη μέρα μέσα στο περιβόλι, γκρεμίζοντας κάτω τις καμινάδες.

«Υπέροχα είναι εδώ», έλεγε, «πρέπει να προσκαλέσουμε και το Χαλάζι». Έτσι, ήρθε και το Χαλάζι. Καθημερινά, και για τρεις ώρες, σφυροκοπούσε τη στέγη του πύργου, ώσπου δεν άφησε γερή μήτε μια πλάκα, και μετά στροβιλιζόταν ολόγυρα στο περιβόλι με τη μεγαλύτερη δυνατή μανία. Ήταν ντυμένο στα γκρίζα και η ανόσα του ήταν σαν πάγος.

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί αργεί τόσο πολύ να έρθει η Άνοιξη», έλεγε ο εγωιστής Γίγαντας, καθώς καθόταν και κοίταζε από το παράθυρο το παγωμένο άσπρο του περιβόλι.

«Ελπίζω να 'ναι μόνο μια αλλαγή στον καιρό».

Αλλά η Άνοιξη δεν ήρθε ποτέ ούτε το Καλοκαίρι. Το Φθινόπωρο χρύσωσε με καρπούς όλα τα περιβόλια αλλά στο περιβόλι του Γίγαντα δεν έδωσε κανένα.

«Είναι πολύ εγωιστής», έλεγε.

Έτσι, υπήρχε πάντα Χειμώνας εκεί πέρα και ο Βοριάς, το Χαλάζι, η Παγωνιά και το Χιόνι χόρευαν ανάμεσα στα δέντρα.

Ένα πρωί ο Γίγαντας άκουσε μια όμορφη μουσική, καθώς ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Ηκούσε τόσο γλυκά στ' αυτιά του, ώστε πίστεψε πως έπρεπε να 'ταν οι μουσικοί του βασιλιά που περνούσαν από εκεί. Μα ήταν μόνο ένας μικρός σπίνος που κελαηδούσε έξω απ' το παράθυρό του κι αυτός είχε τόσο πολύ καιρό ν' ακούσει πουλί να κελαηδεί στον κήπο του, ώστε του φάνηκε πως ήταν η πιο όμορφη μουσική του κόσμου. Τότε σταμάτησε και το Χαλάζι να χοροπηδά πάνω από το κεφάλι του και ο Βοριάς έπαψε να μουγκρίζει κι ένα λεπτό άρωμα ανέβηκε ως τα ρουθούνια του από το ανοιχτό παραθυρόφυλλο.

«Πιστεύω πως η Άνοιξη ήρθε επιτέλους», είπε ο Γίγαντας και πήδηξε απ' το κρεβάτι του και κοίταξε έξω.

Τι είδε, άραγε;

Είδε το πιο υπέροχο θέαμα. Από ένα μικρό άνοιγμα στον τοίχο, τα παιδιά είχαν τρυπώσει μέσα και κάθονταν τώρα πάνω στα κλαδιά των δέντρων. Σε κάθε δέντρο που μπορούσε να δει υπήρχε κι ένα μικρό παιδί. Και τα δέντρα χαίρονταν τόσο πολύ που είχαν μαζί τους πάλι τα παιδιά, ώστε σκεπάστηκαν με άνθη και κουνούσαν απαλά τα κλαδιά πάνω απ' τα κεφάλια τους. Τα πουλιά πετούσαν εδώ κι εκεί και τιτίβιζαν ενθουσιασμένα και τα λουλούδια πρόβαλαν απ' το πράσινο χορτάρι κοιτάζοντας χαμογελαστά. Ήταν μια χαριτωμένη στιγμή, μόνο που σε κάποια γωνιά βασίλευε ακόμα ο χειμώνας. Ήταν η πιο μακρινή γωνιά του κήπου κι εκεί στεκόταν όρθιο ένα μικρό αγόρι. Ήταν τόσο μικρό, που δεν μπορούσε να φτάσει τα κλαδιά του δέντρου και γύριζε γύρω γύρω

κλαίγοντας έντονα. Το καημένο το δέντρο ήταν ακόμα σκεπασμένο με πάχνη και χιόνι και ο Βοριάς φυσούσε και ούρλιαζε από πάνω του.

«Σκαρφάηλωση, μικρό αγόρι», έλεγε το Δέντρο κι έγερνε τα κλαδιά του όσο μπορούσε χαμηλότερα.

Μα το παιδί ήταν τοσοδούηικο.

Κι έηλωσε η καρδιά του Γίγαντα καθώς το είδε.

«Πόσο εγωιστής ήμουνα!» είπε. «Τώρα ξέρω γιατί δεν ήρθε εδώ η Άνοιξη. Θα βάλω το καημένο το αγοράκι πάνω στην κορφή του δέντρου, μετά θα γκρεμίσω τον τοίχο και θα γίνει το περιβόηι μου για πάντα παιδική χαρά».

Λυπόταν πραγματικά πάρα πολύ για ό,τι είχε κάνει.

Έτσι, κατέβηκε τα σκαλιά και άνοιξε αθόρυβα την μπροστινή πόρτα βγαίνοντας έξω στο περιβόηι. Όταν όμως τον αντίκρισαν τα παιδιά, τρόμαξαν τόσο πολύ που το 'βαηαν στα πόδια και στο περιβόηι ξανάγινε χειμώνας. Μονάχα το αγοράκι έμεινε εκεί που ήταν, γιατί τα μάτια του ήταν γεμάτα από δάκρυα και δεν είδε τον Γίγαντα που ερχόταν. Κι ο Γίγαντας το ζύγωσε από πίσω, το πήρε απαλά στα χέρια του και το έβαλε πάνω στο δέντρο. Και το δέντρο, μονομιάς, πέταξε άνθη και ήρθαν τα πουηιά και κεηάηηησαν πάνω του και το αγοράκι άηηλωσε τα δυο του χέρια γύρω απ' τον λαιμό του Γίγαντα και τον φίηησε. Και τ' άηηηα παιδιά, όταν είδαν πως ο Γίγαντας δεν ήταν πια κακός, ξαναγύρισαν τρέχοντας και μαζί τους ξαναγύρισε κι η Άνοιξη.

«Είηαι δικό σας τώρα το περιβόηι, παιδάκια», είπε ο Γίγαντας και πήρε ένα μεγάλο τσεκούρι και γκρέμισε τον τοίχο. Κι όταν οι άνθρωποι πέρασσαν για την αγορά στις δώδεκα το μεσημέρι, βρήκαν τον Γίγαντα να παίζει με τα παιδιά μέσα στο ωραιότερο περιβόηι που είχαν δει ποτέ.

Έπαιξαν όηη μέρα και το βράδυ πήγαν να αποχαιρετήσουν τον Γίγαντα.

«Μα πού είναι ο μικρός σύντροφός σας;» ρώτησε. «Το παιδί που ανέβασα στο δέντρο!» Ο Γίγαντας το αγαπούσε περισσότερο απ' όλα, γιατί τον είχε φιλήσει.

«Δεν ξέρουμε», απάντησαν τα παιδιά, «έφυγε».

«Πρέπει να του πείτε να μη φοβάται και να έρθει αύριο», είπε ο Γίγαντας.

Μα τα παιδιά τον βεβαίωσαν ότι δεν ήξεραν πού έμενε και πως δεν το είχαν ξαναδεί ποτέ. Κι ο Γίγαντας ένιωσε πολύ λυπημένος.

Κάθε απόγευμα, όταν τέλειωνε το σχολείο, έρχονταν τα παιδιά κι έπαιζαν με τον Γίγαντα. Αλλά το αγοράκι που αγαπούσε ο Γίγαντας δεν ξαναφάνηκε ποτέ. Ο Γίγαντας ήταν πολύ καλός με όλα τα παιδιά κι ωστόσο λαχταρούσε να ξαναδεί τον πρώτο μικρό του φίλο και τους μιλούσε συχνά γι' αυτόν.

«Πόσο θα 'θελα να τον έβλεπα!» συνήθιζε να λέει.

Τα χρόνια πέρασαν κι ο Γίγαντας γέρασε πάρα πολύ και ήταν εξασθενημένος. Δεν μπορούσε πια να παίξει κι έτσι καθόταν σε μια πελώρια πολυθρόνα και παρακολουθούσε τα παιδιά που έπαιζαν και καμάρωνε το περιβόηι του.

«Έχω πολλά όμορφα λουλούδια», έλεγε, «μα τα παιδιά είναι τα ομορφότερα απ' όλα τα λουλούδια».

Ένα χειμωνιάτικο πρωινό κοίταξε έξω απ' το παράθυρό του καθώς ντυνόταν. Δεν μισούσε πια τον Χειμώνα, γιατί ήξερε πως η Άνοιξη απηώς κοιμόταν και τα λουλούδια ξεκουράζονταν.

Άξαφνα έτριψε τα μάτια του απορημένος και βάλθηκε να κοιτάει, να κοιτάει. Ήταν ασφαλώς ένα εξάισιο θέαμα. Στην πιο μακρινή γωνιά του περιβολιού ήταν ένα δέντρο κατάφορτο με υπέροχα λευκά ανθάκια. Τα κλαδιά του ήτανε χρυσαφένια κι ασημένιοι καρποί κρέμονταν από πάνω τους και κάτω απ' τα κλαδιά στεκόταν το αγοράκι που είχε αγαπήσει.

Γεμάτος χαρά ο Γίγαντας, κατέβηκε τα σκαλιά και ξανοίχτηκε στο περιβόηι. Με βιαστικά βήματα στο γρασίδι ήρθε

κοντά στο παιδί. Κι όταν πλησίασε πολύ κοντά, το πρόσωπό του κοκκίνισε από οργή και είπε «Ποιος τόλημψε να σε πληγώσει;», γιατί πάνω στις παλάμες του παιδιού ήτανε τα σημάδια από δυο καρφιά και τα σημάδια από δυο καρφιά ήτανε και στα ποδαράκια του.

«Ποιος τόλημψε να σε πληγώσει;» κραύγασε ο Γίγαντας. «Πες μου, για να τον σκοτώσω με το μεγάλο μου σπαθί».

«Όχι!» αποκρίθηκε το παιδί. «Αυτές είναι οι πληγές της Αγάπης».

«Ποιος είσαι;» είπε ο Γίγαντας κι ένα παράξενο δέος τον κυρίεψε και γονάτισε μπροστά στο αγοράκι.

Και το παιδί χαμογέλασε στον Γίγαντα και του είπε:

«Μ' άφησες κάποτε να παίξω μες στο περιβόλι σου. Σήμερα θα 'ρθεις μαζί μου στο δικό μου περιβόλι που είναι ο Παράδεισος».

Κι όταν έφτασαν τρέχοντας τα παιδιά εκείνο το απόγευμα, βρήκαν τον Γίγαντα νεκρό κάτω απ' το δέντρο, σκεπασμένο ολόκληρο με λευκά ανθάκια.

Ο αφοσιωμένος φίλος

Κάποιο πρωί, ένας γέρος Νεροπόντικας ξεμύτισε από τη φωλιά του. Είχε δυο λαμπερά μάτια σαν χάντρες και σκληρά γκρι μουστάκια, ενώ η ουρά του έμοιαζε περισσότερο με τρυπάνι. Τα παπάκια που κολυμπούσαν στη λίμνη έμοιαζαν με σμήνος κίτρινων καναρινιών, ενώ η μητέρα τους, που ήταν ολόλευκη με κόκκινα πόδια, τα μάθαινε πώς να κολυμπούν στο νερό με το κεφάλι ψηλά.

«Δεν θα σας δεχθούν ποτέ στην υψηλή κοινωνία, αν δεν μάθετε να κολυμπάτε με το κεφάλι ψηλά», έλεγε συνεχώς η μητέρα τους, δείχνοντάς τους πώς να το κάνουν σωστά. Αλλά τα παπάκια δεν της έδιναν καμία σημασία. Ήταν τόσο μικρά και δεν καταλάβαιναν καν τη σημασία του να είναι κανείς μέλος της κοινωνίας.

«Τι ανυπάκουα παιδιά!», είπε ο γέρος Νεροπόντικας. «Τους αξίζει πραγματικά να πνιγούν».

«Αυτό που λες δεν είναι σωστό», αποκρίθηκε η μαμά Πάπια. «Ο καθένας πρέπει να κάνει μια αρχή και οι γονείς πρέπει να έχουν υπομονή».

«Α, εγώ δεν καταλαβαίνω τίποτα από αισθήματα γονιών», είπε ο Νεροπόντικας. «Δεν είμαι βλέπεις, οικογενειακός τύπος. Εδώ που τα λέμε, δεν παντρεύτηκα ποτέ και ούτε σκοπεύω να το κάνω. Καλή είναι η αγάπη, αλλά η φιλία είναι καλύτερη. Και μάλιστα, δεν ξέρω τίποτα σε ολόκληρο τον κόσμο που να είναι τόσο ευγενικό ή σπάνιο όσο μια πιστή φιλία».

«Και ποιος πιστεύεις ότι είναι οι υποχρεώσεις ενός πιστού φίλου;» ρώτησε ένας πράσινος Σπίνος που καθόταν σε μια ιτιά και άκουγε τη συζήτηση.

«Ναι, αυτό ακριβώς θέλω να μάθω κι εγώ», είπε η Πάπια και κοθύμπησε μέχρι την άκρη της λίμνης με το κεφάλι ψηλά, ώστε να δίνει και το καλό παράδειγμα στα παιδιά της.

«Τι χαζή ερώτηση!» φώναξε ο Νεροπόντικας. «Αυτό που περιμένω από τον πιστό μου φίλο είναι να είναι πλήρως αφοσιωμένος σ' εμένα φυσικά».

«Κι εσύ τι θα δώσεις γι' αντάλλαγμα;» ρώτησε το μικρό πουλάκι, ταλαντευόμενο σ' ένα ασημένιο δαχτυλίδι και χτυπώντας τα μικρά φτερά του.

«Δεν σε καταλαβαίνω», απάντησε ο Νεροπόντικας.

«Θα σου διηγηθώ μια ιστορία για να καταλάβεις τι εννοώ», απάντησε ο Σπίνος.

«Είναι μια ιστορία για μένα;» ρώτησε ο Νεροπόντικας. «Αν ναι, θα ήθελα πολύ να την ακούσω γιατί μου αρέσουν πολύ τα παραμύθια».

«Είναι κατάλληλη για σένα», απάντησε ο Σπίνος. Και με ένα πέταγμα προσγειώθηκε στην όχθη της λίμνης και άρχισε να διηγείται την ιστορία του *Αφοσιωμένου Φίλου*.

«Μια φορά κι έναν καιρό», ξεκίνησε να λέει ο Σπίνος, «ζούσε ένας καλός και τίμιος άνθρωπος που τον έλεγαν Χανς».

«Είχε κάτι το ιδιαίτερο;» ρώτησε ο Νεροπόντικας.

«Όχι», απάντησε ο Σπίνος, «νομίζω ότι δεν είχε τίποτα το ιδιαίτερο, πέρα από την καλή του καρδιά και το γελαστό, στρογγυλό πρόσωπό του. Ζούσε μόνος του σ' ένα πολύ μικρό σπιτάκι στην εξοχή και κάθε μέρα δούλευε στον κήπο του. Σ' όλη την εξοχή δεν υπήρχε κήπος τόσο όμορφος όσο ο δικός του. Εκεί άνθιζαν γαρύφαλλα διαφόρων ποικιλιών, ραδίκια και μαργαρίτες. Υπήρχαν επίσης κόκκινα και κίτρινα τριαντάφυλλα, λιλά κρόκοι και βιολέτες χρυσές, μωβ και λευκές. Κολομβίνες και λευκά ανθάκια, μαντζουράνες και άγριος βασιλικός, πασχαλίτσες και το λουλούδι του φωτός, ασφόδελοι και νάρκισσοι άνθιζαν και ωρίμαζαν με τον ρυθμό τους καθώς περνούσαν οι μήνες, παίρνοντας το κάθε λουλούδι τη θέση του άλλου, έτσι ώστε υπήρχαν πάντα όμορφα πράγματα για να δεις και ευχάριστες μυρωδιές για να μυρίσεις».

»Ο μικρός Χανς είχε πολλούς καλούς φίλους, αλλά ο πιο αφοσιωμένος ήταν ο μεγαλόσωμος Χιου, ο Μυλωνάς.

Μάλιστα, ο πλούσιος Μυλωνάς ήταν τόσο αφοσιωμένος στον μικρό Χανς, ώστε δεν υπήρχε μέρα που να περάσει από τον παραμυθένιο κήπο και να μη φύγει με μια μεγάλη ανθοδέσμη ή με μια χούφτα γλυκά βότανα ή δίκως να γεμίσει τις τσέπες του με δαμάσκηνα και κεράσια, αν ήταν η περίοδος καρποφορίας.

»“Οι αθηθινοί φίλοι πρέπει να μοιράζονται τα πάντα” συνήθιζε να λέει ο Μυλωνάς, ενώ ο μικρός Χανς συμφωνούσε και χαμογελούσε και ένιωθε πολύ περήφανος που είχε έναν φίλο με τόσο ευγενείς ιδέες.

»Καμιά φορά, βέβαια, οι γείτονες παραξενεύονταν που ο πλούσιος Μυλωνάς δεν έδινε ποτέ τίποτα στον μικρό Χανς ως αντάλλαγμα, γιατί ήξεραν ότι έχει πάνω από εκατό σακιά αλεύρι αποθηκευμένα στον μύλο του και έξι παχουλές αγελάδες και ένα μεγάλο κοπάδι με μαλλιαρά πρόβατα. Ο Χανς όμως δεν έδινε σημασία σ’ αυτά. Αυτό που του έδινε μεγαλύτερη χαρά ήταν να ακούει τον φίλο του να μιλάει για την ανιδιοτέλεια της αθηθινής φιλίας.

»Κάθε μέρα λοιπόν ο μικρός Χανς δούλευε στον κήπο του. Κατά τη διάρκεια της άνοιξης, του καλοκαιριού και του φθινοπώρου ήταν πολύ ευτυχισμένος. Όταν όμως ερχόταν ο χειμώνας, δεν είχε φρούτα ή λουλούδια για να πουλήσει στην αγορά και υπέφερε από το κρύο και την πείνα. Συχνά αναγκαζόταν να κοιμηθεί δίκως φαγητό, παρά μόνο με μερικά ξερά αχλάδια ή μια χούφτα σκληρούς ξηρούς καρπούς. Ο καημένος ο Χανς τον χειμώνα ένιωθε μεγάλη μοναξιά, γιατί ο φίλος του ο Μυλωνάς δεν ερχόταν ποτέ να τον επισκεφτεί.

»“Δεν είναι σωστό να πάω να δω τον μικρό Χανς για όσο διαρκεί το χιόνι” συνήθιζε να λέει ο Μυλωνάς στη γυναίκα του “γιατί όταν οι άνθρωποι έχουν προβλήματα, πρέπει να τους αφήνουμε στην ησυχία τους και όχι να τους ενοχλούμε με επισκέψεις. Αυτή τουλάχιστον είναι η αντίληψή μου για τη φιλία και είμαι σίγουρος πως έχω δίκιο. Έτσι, λοιπόν, θα περιμένω μέχρι να έρθει η άνοιξη και τότε θα τον επισκεφτώ,

και θα μπορεί κι αυτός να μου προσφέρει ένα μεγάλο καλόθι χρυσάνθεμα, κι αυτό θα τον κάνει τόσο ευτυχισμένο”.

»“Είσαι πολύ συμπονετικός” του απαντούσε η γυναίκα του και καθόταν στην άνετη πολυθρόνα δίπλα από τη μεγάλη φωτιά. “Πραγματικά, πολύ συμπονετικός. Μου αρέσει τόσο πολύ να σ’ ακούω να μιλάς για τη φιλία! Είμαι σίγουρη ότι ούτε και ο ίδιος ο ιερέας δεν θα μπορούσε να λείι τόσο όμορφα πράγματα όπως εσύ αν και μένει σ’ ένα τριώροφο σπίτι και φορά ένα χρυσό δαχτυλίδι στο μικρό του δάχτυλο”.

»“Όμως γιατί δεν καλούμε τον Χανς στο σπίτι μας;” είπε μια μέρα ο μικρότερος γιος του Μυλωνά. “Αν έχει προβλήματα ο φτωχός Χανς, εγώ μπορώ να του δώσω το μισό μου φαΐ και θα του δείξω και τα λευκά μου κουνελάκια!”

»“Τι ανόητος που είσαι!” φώναξε νευριασμένος ο Μυλωνάς. “Ειλικρινά δεν γνωρίζω τη χρησιμότητα του να σε στέλνουμε στο σχολείο. Μου φαίνεται ότι εκεί δεν μαθαίνεις τίποτα. Γιατί αν ο μικρός Χανς έρθει εδώ στο σπίτι μας και δει τη ζεστή μας φωτιά, το πλούσιο δείπνο μας και το μεγάλο βαρέλι με το κρασί, μπορεί να ζηλέψει. Και η ζήλια είναι το χειρότερο πράγμα γιατί μπορεί να καταστρέψει τον χαρακτήρα του ανθρώπου και εγώ δεν θα επιτρέψω με τίποτα να καταστραφεί η ευγενική καρδιά του Χανς. Είμαι ο καλύτερός του φίλος και θα τον προστατεύω πάντοτε από επικίνδυνους πειρασμούς. Εξάλλου, αν ο Χανς έρθει εδώ, μπορεί να μου ζητήσει να του δώσω αλεύρι με πίστωση κι αυτό δεν μπορώ να το κάνω. Άλλο πράγμα είναι το αλεύρι και άλλο πράγμα είναι η φιλία, δεν πρέπει να τα μπερδεύουμε ποτέ. Γιατί οι λέξεις συλλαβίζονται διαφορετικά και σημαίνουν διαφορετικά πράγματα. Ο καθένας μπορεί να το διαπιστώσει αυτό”.

»“Πόσο όμορφα μιλάς!” είπε η γυναίκα του Μυλωνά και του έβαλε ακόμα ένα ποτήρι μπίρα. “Νιώθω πραγματικό δέος. Σαν να βρίσκομαι στην εκκλησία”.

»“Πολλοί άνθρωποι έχουν καλή συμπεριφορά” αποκρίθηκε ο Μυλωνάς “αλλά πολύ λίγοι είναι αυτοί που

μπορούν να μιλούν ωραία. Και το να μιλάς ωραία είναι πολύ πιο δύσκολο και πολύ πιο ευγενικό επίσης» πρόσθεσε και κοίταξε αυστηρά στην άλλη άκρη του τραπεζιού τον μικρό του γιο, που ντροπιασμένος έσκυψε το κεφάλι του και άρχισε να κλαίει πάνω από το τσάι του. Βέβαια, ήταν πολύ μικρός και γι' αυτό πρέπει να τον συγχωρέσουμε.

«Αυτό ήταν το τέλος της ιστορίας σου;» ρώτησε ο Νεροπόντικας.

«Όχι βέβαια», απάντησε ο Σπίνος. «Αυτή είναι μόνο η αρχή».

«Ε, τότε είσαι πολύ πίσω, φίλε μου», είπε ο Νεροπόντικας. «Κάθε καλός παραμυθάς στις μέρες μας αρχίζει με το τέλος και μετά πηγαίνει στην αρχή και καταλήγει στη μέση της ιστορίας. Αυτή είναι η νέα μέθοδος. Το άκουσα που το έλεγε τις προάλλες ένας κριτικός σ' έναν νεαρό, καθώς περπατούσαν στις όχθες της λίμνης. Μιλούσε με μεγάλη σιγουριά και είμαι βέβαιος ότι είχε δίκιο, γιατί φορούσε μεγάλα γυαλιά και το κεφάλι του ήταν φαλακρό. Κι όποτε έλεγε κάτι ο νεαρός, εκείνος απαντούσε «Ουφ» με αποδοκιμασία. Αλλά συνέχισε με τη δική σου ιστορία, Μ' αρέσει πολύ αυτός ο Μυλωνάς. Τρέφω κι εγώ τα ίδια ευγενή ιδανικά μ' αυτόν κι έτσι τον έχω συμπαθήσει πολύ».

«Λοιπόν», συνέχισε ο Σπίνος, «όταν ο χειμώνας πέρασε και οι πρίμουλες άρχισαν να ανοίγουν τα ωχρά κίτρινα αστέρια τους, ο Μυλωνάς είπε στη γυναίκα του ότι θα επισκεπτόταν τον μικρό Χανς».

»“Τι καλή καρδιά που έχεις!” αναφώνησε η γυναίκα του. “Πάντα σκέφτεσαι τους άλλους. Μην ξεχάσεις να πάρεις και το μεγάλο καλάθι για τα λουλούδια”.

»Έτσι λοιπόν ο Μυλωνάς, αφού έδεσε με μια μεγάλη αλυσίδα όλα τα πανιά του ανεμόμυλου, κατηφόρισε στον λόφο με το καλάθι στο χέρι.

»“Καλημέρα, μικρέ μου Χανς” είπε ο Μυλωνάς.

»“Καλημέρα” απάντησε ο Χανς και ακούμπησε κάτω την τσάπα του, μ’ ένα τεράστιο χαμόγελο στο πρόσωπό του.

»“Πώς πέρασες τον χειμώνα;” τον ρώτησε ο Μυλωνάς.

»“Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου που ρωτάς” αποκρίθηκε ο Χανς. “Πέρασα πολύ δύσκολες στιγμές, αλλά τώρα που ήρθε η άνοιξη είμαι και πάλι χαρούμενος. Όλα τα λουλούδια μου πηγαίνουν καλά”.

»“Συχνά μιλούσαμε για σένα κατά τη διάρκεια του χειμώνα, Χανς” είπε ο Μυλωνάς “και αναρωτιόμασταν πώς τα βγάζεις πέρα”.

»“Καλοσύνη σου” είπε ο Χανς. “Φοβήθηκα ότι με έχεις ξεχάσει”.

»“Χανς, μένω έκπληκτος μ’ αυτό που μου λες” είπε ο Μυλωνάς. “Η φιλία δεν ξεχνά ποτέ. Αυτό είναι που την κάνει τόσο υπέροχη. Φοβάμαι, όμως, ότι εσύ δεν μπορείς να καταλάβεις την ποίηση της ζωής. Κι εδώ που τα λέμε, πόσο υπέροχες δείχνουν οι πρίμουλές σου!”

»“Πράγματι, είναι πανέμορφες” είπε ο Χανς. “Και είμαι πολύ τυχερός που έχω τόσες πολλές. Θα τις πάω στην αγορά να τις πουλήσω στην κόρη του Δημάρχου και με τα λεφτά θα πάρω πίσω το καρότσι μου”.

»“Θα πάρεις πίσω το καρότσι σου; Ενωείς ότι το πούλησες; Τι ανοησία!”

»“Ε... Βλέπεις” μουρμούρισε ο Χανς “αναγκάστηκα να το κάνω. Ο χειμώνας ήταν άσχημος για μένα και δεν είχα λεφτά να αγοράσω ούτε ψωμί. Έτσι, πρώτα πούλησα τα ασημένια μανικετόκουμπα του κυριακάτικου παλτού μου, μετά την ασημένια μου αλυσίδα, έπειτα τη μεγάλη πίπα και στο τέλος πούλησα το καρότσι. Αλλά τώρα θα τα πάρω όλα πίσω”.

»“Χανς” είπε ο Μυλωνάς “θα σου δώσω το δικό μου καρότσι. Δεν είναι βέβαια και σε πολύ καλή κατάσταση. Για την ακρίβεια η μία πλευρά του είναι σπασμένη και κάτι δεν πάει καλά με τους τροχούς, παρόλα αυτά όμως θα σου το δώσω. Ξέρω πόσο γενναιόδωρο είναι αυτό κι ότι πολλοί θα το

θεωρούσαν μεγάλη ανοησία, όμως εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους. Πιστεύω ότι η γενναιοδωρία είναι η ουσία της φιλίας και, εξάλλου, έχω αγοράσει ένα καινούριο καρότσι για μένα. Ναι, οπότε μπορείς να πсуχάσεις, καλέ μου φίλε, θα σου δώσω εγώ το καρότσι μου".

»"Είσαι πολύ γενναιόδωρος" είπε ο μικρός Χανς, και το γλυκό του πρόσωπο έλαμψε μεμιάς. "Αλλωστε μπορώ εύκολα να το επισκευάσω, μια κι έχω αρκετές ξύλινες σανίδες στο σπίτι".

»"Ξύλινες σανίδες!" αναφώνησε ο Μυλωνάς. "Είναι ακριβώς ό,τι χρειάζομαι για την οροφή του αχυρώνα μου. Υπάρχει μια μεγάλη τρύπα και, αν δεν τη φτιάξω σύντομα, θα βραχεί το καλαμπόκι μου. Τι τύχη που το ανέφερες! Είναι εντυπωσιακό πώς μια καλή πράξη πάντα γεννά μια άλλη. Σου έδωσα το καρότσι μου και τώρα θα μου δώσεις τις ξύλινες σανίδες. Βέβαια, το καρότσι αξίζει πολύ περισσότερο από τις σανίδες, αλλά η αληθινή φιλία δεν κοιτάει ποτέ τέτοια πράγματα. Φέρε τις σανίδες αμέσως, θα δουλέψω σήμερα κιόλας στον αχυρώνα μου".

»"Αμέσως" φώναξε ο μικρός Χανς κι έτρεξε στο υπόστεγο να φέρει τις σανίδες.

»"Μμμ... δεν είναι και πολύ μεγάλες" είπε ο Μυλωνάς καθώς τις κοιτούσε "και φοβάμαι ότι, αφού επισκευάσω την οροφή, δεν θα μείνουν άλλες για να φτιάξεις το καρότσι. Φυσικά, δεν φταίω εγώ γι' αυτό. Αφού, λοιπόν, σου έδωσα το καρότσι μου, είμαι σίγουρος ότι θέλεις να μου δώσεις κι εσύ λίγα λουλούδια ως αντάλλαγμα. Πάρε το καλάθι και φρόντισε να το γεμίσεις μέχρι πάνω".

»"Μέχρι πάνω;" είπε ο μικρός Χανς λυπημένος, γιατί ήταν πράγματι ένα πολύ μεγάλο καλάθι και ήξερε ότι, αν το γέμιζε μέχρι πάνω, δεν θα έμεναν καθόλου λουλούδια για την αγορά και ήταν πολύ αγχωμένος να πάρει πίσω τα ασημένια του μανικετόκουμπα.

»“Νομίζω πως” συνέχισε ο Μυλωνάς “δεν είναι και σπουδαίο πράγμα να σου ζητώ λίγα λουλούδια, αφού σου έδωσα το καρότσι μου. Μπορεί να έκανα λάθος, αλλά πίστευα ότι στη φιλία, στην αληθινή φιλία, δεν υπάρχει κανένας εγωισμός”.

»“Αγαπημένε μου φίλε, καλύτερέ μου φίλε” φώναζε ο μικρός Χανς, “όλα τα λουλούδια του κήπου μου είναι δικά σου. Καλύτερα να έχω τη συμπάθειά σου, παρά τα ασημένια μανικετόκουμπά μου” φώναξε ο μικρός Χανς κι έτρεξε αμέσως να γεμίσει το καλάθι του Μυλωνά με τις ομορφότερες πρίμουλες του κήπου του.

»“Αντίο, μικρέ μου Χανς” είπε ο Μυλωνάς, καθώς ανηφόριζε στον λόφο με τις σανίδες στον ώμο και το μεγάλο καλάθι στο χέρι.

»“Αντίο” είπε ο μικρός Χανς κι άρχισε να σκάβει με χαρά, γιατί σκεφτόταν το καρότσι.

»Την επόμενη μέρα ο Χανς έδενε λίγο αγιόκλημα στη βεράντα του, όταν άκουσε τη φωνή του Μυλωνά απ’ τον δρόμο. Πήδηξε απ’ τη σκάλα, έτρεξε στον κήπο και κοίταξε πάνω από τον φράχτη.

»Ο Μυλωνάς κατέφτανε μ’ ένα μεγάλο σακί αλεύρι στην πλάτη.

»“Καλέ μου Χανς” είπε ο Μυλωνάς “θα σε πείραζε να κουβαλήσεις αυτό το σακί αλεύρι στην αγορά για μένα;”

»“Αχ, λυπάμαι τόσο πολύ” είπε ο Χανς “αλλά έχω πολλή δουλειά σήμερα. Έχω όλο αυτό το αγιόκλημα να δέσω και όλα μου τα λουλούδια να ποτίσω και όλο το χορτάρι να κόψω”.

»“Νομίζω ότι δεν είναι πολύ φιλικό ν’ αρνείσαι, αν σκεφτείς ότι εγώ θα σου δώσω το καρότσι μου”.

»“Όχι, μην το λες αυτό! Δεν θα σε απογοήτευα με τίποτα στον κόσμο” φώναξε ο μικρός Χανς κι έτρεξε να φορτώσει το μεγάλο σακί στην πλάτη του.

»Ήταν μια πολύ ζεστή μέρα και στον δρόμο υπήρχε πολλή σκόνη. Πριν φτάσει τον έκτο μιλιοδείκτη, ο καημένος ο Χανς

ήταν κουρασμένος και ήθελε να σταματήσει κάπου για να ξεκουραστεί. Παρ' όλη την κούραση όμως, συνέχισε με γενναιότητα και κατάφερε επιτέλους να φτάσει στην αγορά. Αφού περίμενε κάμποση ώρα εκεί, πούλησε τελικά το σακί με το αλεύρι σε πολύ καλή τιμή και γύρισε σπίτι αμέσως, γιατί φοβόταν πως, αν αργοπορούσε, μπορεί να συναντούσε κλέφτες.

»“Ήταν πραγματικά μια πολύ σκληρή μέρα” μονολόγησε ο μικρός Χανς, καθώς πήγαινε στο κρεβάτι. “Είμαι όμως πολύ χαρούμενος που δεν αρνήθηκα στον Μυλωνά, γιατί είναι ο καλύτερός μου φίλος. Εξάλλου, θα μου δώσει και το καρότσι του”.

»Νωρίς το επόμενο πρωί, ο Μυλωνάς πήγε να πάρει τα λεφτά του για το σακί με το αλεύρι. Ο μικρός Χανς όμως ήταν τόσο κουρασμένος, που βρισκόταν ακόμη στο κρεβάτι.

»“Μα την αλήθεια” είπε ο Μυλωνάς, “είσαι πολύ τεμπέλης. Δεδομένου ότι θα σου δώσω το καρότσι μου, πίστευα ότι θα δούλευες πιο σκληρά. Η τεμπελιά είναι μεγάλη αμαρτία και δεν θέλω οι φίλοι μου να είναι τεμπέληδες ή νωθοί. Μη με παρεξηγείς που σου μιλάω ευθέως. Φυσικά, ούτε που θα το σκεφτόμουν να το κάνω, αν δεν ήμουν φίλος σου. Αλλά τι νόημα έχει η φιλία, αν δεν μπορείς να πεις ακριβώς αυτό που σκέφτεσαι; Όλοι μπορούν να λένε ωραία πράγματα και να προσπαθούν να ευχαριστούν και να κολλοκεύουν, αλλά ο αληθινός φίλος πρέπει να λείει και τα δυσάρεστα χωρίς να σκέφτεται αν προσφέρει πόνο. Μάλιστα, αν είναι πραγματικά αληθινός φίλος, το προτιμά αυτό, γιατί ξέρει ότι έτσι κάνει καλό”.

»“Λυπάμαι πολύ” είπε ο μικρός Χανς τρίβοντας τα μάτια του και βγάζοντας το καπέλο του ύπνου, “αλλά ήμουν τόσο κουρασμένος, που σκέφτηκα να μείνω λίγο παραπάνω στο κρεβάτι και να ακούσω τα πουλιά που κελαηδούν. Ξέρεις ότι, όταν ακούω το πρωί τα πουλάκια, δουλεύω με μεγαλύτερη όρεξη;”

»“Μπράβο” είπε ο Μυλωνάς χτυπώντας φιλικά στην πλάτη τον μικρό Χανς “γιατί θέλω να έρθεις γρήγορα στον μύλο μου και να επισκευάσεις την οροφή του αχυρώνα για μένα”.

»Ο καημένος ο Χανς ήθελε τόσο πολύ να δουλέψει στον κήπο του, γιατί εδώ και δυο μέρες δεν είχε προλάβει να ποτίσει τα λουλούδια του. Όμως δεν ήθελε να αρνηθεί του Μυλωνά, μια και ήταν τόσο καλός φίλος.

»“Θα ήταν αγένεια αν σου έλεγα ότι έχω πολλή δουλειά;” ρώτησε δειλά.

»“Ε...” απάντησε ο Μυλωνάς “δεν νομίζω ότι σου ζητάω πολλά, αν σκεφτείς ότι θα σου δώσω το καρότσι μου. Αν βέβαια αρνηθείς, θα αναγκαστώ να τη φτιάξω μόνος μου”.

»“Όχι, όχι με τίποτα!” φώναξε ο μικρός Χανς και, αφού ντύθηκε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, πήγε στον αχυρώνα.

»Ο μικρός Χανς δούλεψε όλη τη μέρα, μέχρι που άρχισε να νυχτώνει. Τότε ήρθε ο Μυλωνάς για να δει πώς τα πήγαινε.

»“Εκλεισες όλη την τρύπα, καλέ μου Χανς;” φώναξε χαρούμενος ο Μυλωνάς.

»“Είναι σχεδόν έτοιμη” απάντησε ο Χανς κατεβαίνοντας από τη σκάλα.

»“Αχ” είπε ο Μυλωνάς “δεν υπάρχει δουλειά τόσο ευχάριστη όσο αυτή που κάνεις για τους άλλους”.

»“Είναι μεγάλη μου τιμή που σ’ ακούω να μιλάς” απάντησε ο μικρός Χανς, κάθοντας κάτω και σκουπίζοντας τον ιδρώτα στο μέτωπό του. “Αλλά φοβάμαι ότι εγώ ποτέ δεν θα έχω τόσο όμορφες σκέψεις σαν τις δικές σου”.

»“Ω, σίγουρα θα έχεις” είπε ο Μυλωνάς “αλλά πρέπει να κουραστείς περισσότερο. Αυτή τη στιγμή βλέπεις μόνο τα αποτελέσματα της φιλίας, κάποια μέρα όμως θα μπορείς και να μιλάς για αυτή”.

»“Πιστεύεις στ’ αλήθεια ότι θα μπορέσω;” ρώτησε ο μικρός Χανς.

»“Δεν έχω καμία αμφιβολία” απάντησε ο Μυλωνάς. “Τώρα όμως που τελείωσες την οροφή, καλύτερα να πας σπίτι σου

να ξεκουραστείς, γιατί αύριο θέλω να πας τα πρόβατά μου για βοσκή στο βουνό”.

»Ο καημένος ο Χανς φοβόταν να φέρει αντίρρηση. Έτσι, το επόμενο πρωί ο Μυλωνάς κατέφτασε με τα πρόβατά του και ο Χανς ξεκίνησε για το βουνό. Του πήρε όλη τη μέρα να πάει και να ’ρθει και, όταν επέστρεψε σπίτι του, ήταν τόσο κουρασμένος, που τον πήρε ο ύπνος στην καρέκλα και δεν ξύπνησε παρά το επόμενο πια πρωί.

»“Τι υπέροχα που θα περάσω σήμερα στον κήπο μου” είπες και πήγες αμέσως για δουλειά.

»Όμως δεν κατάφερνε ποτέ να φροντίσει τα λουλούδια του, γιατί ο φίλος του ο Μυλωνάς ερχόταν συνεχώς και του ζητούσε θελήματα ή τον έβαζε να δουλέψει στον μύλο. Ο μικρός Χανς ώρες ώρες ήταν πολύ στενοχωρημένος, γιατί φοβόταν ότι τα λουλούδια του θα νόμιζαν ότι τα ξέχασε. Παρηγορούσε όμως τον εαυτό του με τη σκέψη ότι ο Μυλωνάς ήταν ο καλύτερός του φίλος.

»“Εξάλλου” συνήθιζε να λέει “θα μου δώσει το καρότσι του και αυτό είναι μια μεγάλη πράξη καθαρής γενναιοδωρίας”.

»Έτσι, ο μικρός Χανς δούλευε συνέχεια για τον Μυλωνά. Όταν ο Μυλωνάς έλεγε όμορφα πράγματα για τη φιλία, ο Χανς τα σημείωνε σ’ ένα σημειωματάριο και συνήθιζε να τα διαβάζει τη νύχτα σαν καλός μαθητής.

»Κάποιο βράδυ, ενώ ο μικρός Χανς καθόταν δίπλα στη φωτιά, άκουσε ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα. Ήταν ένα τρομερό βράδυ, με τον αέρα να φυσάει τόσο δυνατά γύρω απ’ το σπίτι, που στην αρχή νόμιζε ότι ήταν η καταιγίδα. Όμως ακόμα ένα χτύπημα λίγο αργότερα και άλλο ένα στη συνέχεια του άλλαξαν γνώμη.

»“Θα είναι τίποτα φτωχοί ταξιδιώτες” σκέφτηκε κι έτρεξε στην πόρτα.

»Στην πόρτα στεκόταν ο Μυλωνάς, μ’ ένα φανάρι στο ένα χέρι κι ένα μπαστούνι στο άλλο.

»“Αγαπημένε μικρέ μου Χανς”, φώναξε ο Μυλωνάς “έχω μεγάλους μπελάδες. Το παιδί μου έπεσε απ’ τη σκάλα και χτύπησε και πρέπει να πάω αμέσως στον γιατρό. Όμως ο γιατρός μένει τόσο μακριά και είναι τόσο άσχημη νύχτα, που σκέφτηκα ότι θα ήταν πολύ καλύτερα να πας εσύ αντί για μένα. Ξέρεις ότι θα σου δώσω το καρότσι μου και νομίζω ότι είναι δίκαιο να κάνεις κι εσύ κάτι για μένα”.

»“Φυσικά” είπε ο μικρός Χανς. “Είναι τιμή μου που έρχεσαι σ’ εμένα και θα ξεκινήσω αμέσως. Πρέπει όμως να μου δανείσεις το φανάρι σου, γιατί είναι τόσο σκοτεινά έξω, που φοβάμαι μην πέσω σε κανα χαντάκι”.

»“Λυπάμαι πολύ” απάντησε ο Μυλωνάς “αλλά είναι το καινούριο μου φανάρι και θα ήταν μεγάλη απώλεια για μένα αν πάθαινε κάτι”.

»“Δεν πειράζει, θα πάω χωρίς αυτό” είπε ο μικρός Χανς και φόρεσε το γούνινο παλτό και το ζεστό του καπέλο. Τύλιξε ένα κασκόλ στον λαιμό και ξεκίνησε.

»Τι τρομερή καταιγίδα που ήταν! Η νύχτα ήταν τόσο σκοτεινή, που ο Χανς μετά βίας μπορούσε να δει και ο άνεμος ήταν τόσο δυνατός που με δυσκολία στεκόταν όρθιος. Ωστόσο, ήταν πολύ γενναίος και αφού περπάτησε για περίπου τρεις ώρες, έφτασε στο σπίτι του γιατρού και χτύπησε την πόρτα.

»“Ποιος είναι;” φώναξε ο γιατρός βγάζοντας το κεφάλι από το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας.

»“Ο μικρός Χανς, γιατρέ”.

»“Τι συμβαίνει, μικρέ Χανς;”

»“Ο γιος του Μυλωνά έπεσε απ’ τη σκάλα και χτύπησε κι ο Μυλωνάς θέλει να πας αμέσως σπίτι του”.

»“Εντάξει!” είπε ο γιατρός.

»Φόρεσε λοιπόν γρήγορα γρήγορα τις μπότες του, πήρε το άλογο και το φανάρι του και ξεκίνησε αμέσως για το σπίτι του Μυλωνά, με τον μικρό Χανς να περπατάει πίσω του.

»Μα η καταιγίδα γινόταν όλο και χειρότερη και η βροχή έπεφτε με το τουλούμι. Ο Χανς δεν μπορούσε να δει ούτε πού πήγαινε ούτε το άλογο του γιατρού. Τελικά, έχασε τον δρόμο του και, αφού περιπλανήθηκε μέσα στους βάλτους, που ήταν ένα πολύ επικίνδυνο μέρος καθώς ήταν γεμάτο βαθιές τρύπες, έπεσε και πνίγηκε.

»Το επόμενο πρωί κάποιοι βοσκοί βρήκαν το πτώμα του να επιπλέει στο νερό και το κουβάλησαν στο σπίτι του. Όλοι πήγαν στην κηδεία του μικρού Χανς, με τον Μυλωνά επικεφαλής της πένθιμης πομπής.

»«Καθώς ήμουν ο καλύτερός του φίλος», είπε ο Μυλωνάς, «είναι σωστό να έχω την καλύτερη θέση». Έτσι προχώρησε προς την κεφαλή της πομπής σ' ένα μακρύ μαύρο παλτό και σκούπιζε πότε πότε τα μάτια του μ' ένα μεγάλο μαντίλι.

»«Ο μικρός Χανς είναι μια μεγάλη απώλεια για όλους μας» είπε ο Σιδεράς, όταν τελείωσε η κηδεία και κάθισαν άνετα όλοι στο καφενείο, πίνοντας κρασί με μπαχαρικά και τρώγοντας γλυκό κέικ.

»«Μεγάλη απώλεια για μένα σπασθήποτε», απάντησε ο Μυλωνάς «γιατί είχα αποφασίσει να του δώσω το καρότσι μου και τώρα δεν ξέρω τι να το κάνω. Μου πιάνει πολύ χώρο στο σπίτι και είναι τόσο χαλασμένο, που δεν θα πιάσει τίποτα αν το πουλήσω. Θα φροντίσω να μη χαρίσω ξανά τίποτα πια. Υποφέρεis τόσο πολύ, όταν είσαι γενναιόδωρος!»

«Λοιπόν;» ρώτησε ο Νεροπόντικας ύστερα από μερικά λεπτά σιωπής.

«Λοιπόν, αυτό είναι το τέλος», απάντησε ο Σπίνος.

«Και τι απέγινε ο Μυλωνάς;» ρώτησε ο Νεροπόντικας.

«Ω, πραγματικά δεν ξέρω», απάντησε ο Σπίνος, «και σίγουρα δεν με νοιάζει και πολύ».

«Είναι προφανές ότι δεν έχεις καθόλου συμπάθεια στον χαρακτήρα σου», είπε ο Νεροπόντικας.

«Φοβάμαι ότι δεν διακρίνεις το ηθικό δίδαγμα της ιστορίας», παρατήρησε ο Σπίνος.

«Το ποιο;» ούρλιαξε ο Νεροπόντικας.

«Το ηθικό δίδαγμα».

«Θες να πεις ότι η ιστορία σου έχει ηθικό δίδαγμα;»

«Φυσικά», απάντησε ο Σπίνος.

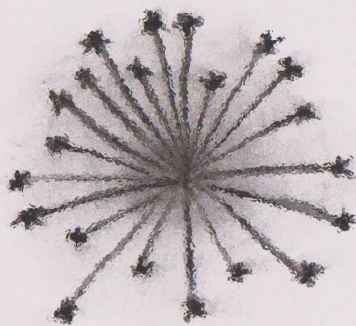
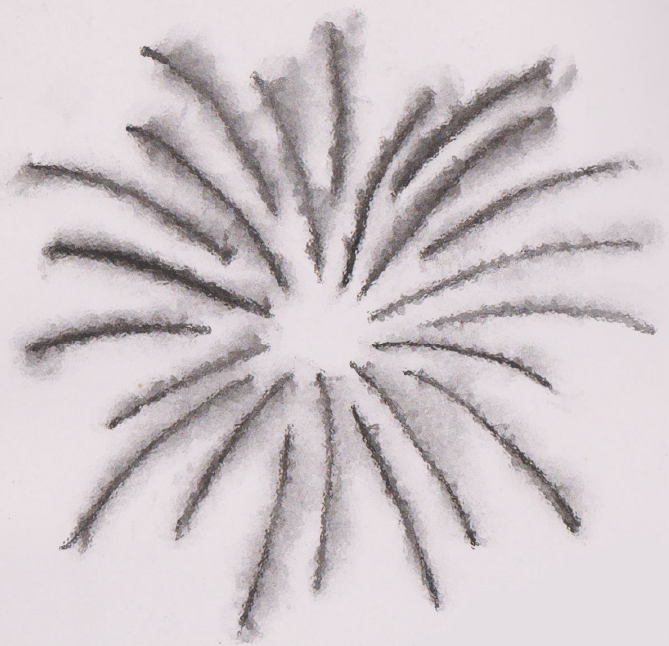
«Ε, λοιπόν», είπε ο Νεροπόντικας θυμωμένος, «νομίζω πως έπρεπε να μου το είχες πει πριν ξεκινήσεις. Αν το είχες κάνει νωρίτερα, δεν θα καθόμουν να σ' ακούσω. Για την ακρίβεια θα είχα πει "Ουφ!", σαν εκείνον τον κριτικό. Όπως και να 'χει, μπορώ να το πω τώρα. Ουφ!» φώναξε δυνατά ο Νεροπόντικας και μ' ένα τίναγμα της ουράς του γύρισε στην τρύπα του.

«Πώς σου φάνηκε ο Νεροπόντικας;» ρώτησε η μαμά Πάπια, που ήρθε κολυμπώντας μερικά λεπτά αργότερα. «Έχει κάποιο δίκιο, αλλά εγώ έχω τα συναισθήματα μιας μητέρας και δεν μπορώ ποτέ να κοιτάξω έναν αμετανόητο εργένη χωρίς να αναβλύζουν δάκρυα απ' τα μάτια μου».

«Φοβάμαι ότι τον ενόχλησε η ιστορία μου», αποκρίθηκε ο Σπίνος. «Βλέπεις, του είπα μια ιστορία με ηθικό δίδαγμα».

«Α, αυτό είναι πάντοτε ένα πολύ επικίνδυνο πράγμα» είπε η Πάπια.

Και συμφωνώ απόλυτα μαζί της.

Η αξιοπρόσεκτη Ρουκέτα

Επρόκειτο να παντρευτεί ο γιος του βασιλιά και υπήρχε γενικός εορτασμός. Έναν ολόκληρο χρόνο ο Πρίγκιπας περίμενε τη νύφη κι αυτή, επιτέλους, είχε φτάσει. Ήταν μια Ρωσίδα πριγκίπισσα κι είχε διανύσει όλη την απόσταση απ' τη Φινλανδία μ' ένα έλκυθρο που το έσερναν έξι τάρανδοι. Το έλκυθρο είχε το σχήμα ενός μεγάλου χρυσαφένιου κύκνου κι ανάμεσα στις φτερούγες του κύκνου καθόταν η ίδια η Πριγκίπισσα. Η μακριά της ερμίνα έφτανε ως κάτω στα πόδια της. Στο κεφάλι της φορούσε ένα μικροσκοπικό καπελάκι ραμμένο με ασημένιο νήμα κι ήταν ωχρή σαν το Παλάτι του Χιονιού, όπου είχε ζήσει σ' όλη της τη ζωή. Τόσο ωχρή ήταν, που ο κόσμος απορούσε καθώς διέσχιζε τους δρόμους.

«Μοιάζει με άσπρο τριαντάφυλλο!» αναφωνούσαν οι άνθρωποι και την έραιναν με άνθη από τα μπαλκόνια.

Ο Πρίγκιπας περίμενε στην πύλη του κάστρου για να την υποδεχτεί. Ήταν ένας άντρας με ονειροπόλα μάτια στο χρώμα της βιολέττας και τα μαλλιά του ήταν σαν στόφιο χρυσάφι. Όταν την αντίκρισε, γονάτισε και της φίλησε το χέρι.

«Η εικόνα σας ήταν όμορφη», ψιθύρισε, «αλλά εσείς είστε ομορφότερη κι απ' την εικόνα σας».

Και η Πριγκίπισσα κοκκίνισε.

«Προηγουμένως έμοιαζε με άσπρο τριαντάφυλλο», είπε ένας νεαρός ακόλουθος στον διπλανό του, «μα τώρα μοιάζει με κόκκινο τριαντάφυλλο».

Κι όλη η Αυλή την θαύμαζε.

Τις επόμενες τρεις μέρες όλοι κυκλοφορούσαν λέγοντας «Άσπρο τριαντάφυλλο και κόκκινο, κόκκινο τριαντάφυλλο και άσπρο» κι ο Βασιλιάς έδωσε εντολή να διπλασιάσουν τον μισθό του ακόλουθου. Καθώς δεν λάμβανε καθόλου μισθό, αυτό δεν του χρησίμευε σε τίποτα, μα θεωρήθηκε μεγάλη τιμή και δημοσιεύτηκε σε εμφανές σημείο στην Εφημερίδα της Αυλής.

Όταν πέρασαν οι τρεις μέρες, γιορτάστηκε ο γάμος. Ήταν μια μεγαλόπρεπη τελετή κι η νύφη μαζί με τον γαμπρό προχωρούσαν χέρι χέρι κάτω από μια σκιάδα από κατακόκκινο βελούδο, διακοσμημένη με μικρά μαργαριτάρια. Μετά έγινε το επίσημο συμπόσιο που κράτησε πέντε ώρες. Ο Πρίγκιπας και η Πριγκίπισσα καθόντουσαν στην κορυφή της Μεγάλης Αίθουσας και έπιναν από ένα ποτήρι φτιαγμένο από στόφιο κρύσταλλο. Μόνο αληθινοί αγαπημένοι μπορούσαν να πιουν απ' αυτό το ποτήρι, γιατί αν το άγγιζαν ψεύτικα χείλη, θόλωνε και γινόταν γκρίζο.

«Είναι ξεκάθαρο! Αγαπιούνται!» είπε ο μικρός ακόλουθος.

«Είναι σαν το κρύσταλλο καθαρό!» κι ο Βασιλιάς τού διηλάσασε τον μισθό για δεύτερη φορά.

«Τι μεγάλη τιμή!» αναφώνησαν όλοι οι αυλικοί.

Έπειτα απ' το δείπνο, θα δινόταν χορός. Η νύφη κι ο γαμπρός θα χόρευαν μαζί τον Χορό του Ρόδου κι ο Βασιλιάς είχε υποσχεθεί πως θα έπαιζε το φλάουτο. Έπαιζε πάρα πολύ άσχημα αλλά κανείς ποτέ δεν είχε τολμήσει να του το πει, επειδή ήταν ο Βασιλιάς. Στην πραγματικότητα, μόνο δυο μελωδίες ήξερε να παίζει και ποτέ δεν ήταν βέβαιος ποια απ' τις δυο έπαιζε. Όμως αυτό δεν είχε σημασία, γιατί οτιδήποτε κι αν έκανε, όλοι αναφωνούσαν «Θαυμάσιο! Γοττευτικό!»

Τελευταία εκδήλωση στο πρόγραμμα ήταν τα θεαματικά πυροτεχνήματα που θα τα έκαιγαν τα μεσάνυχτα ακριβώς. Η Πριγκίπισσα δεν είχε ποτέ της ξαναδεί πυροτεχνήματα. Έτσι, λοιπόν, ο Βασιλιάς είχε διατάξει τον βασιλικό πυροτεχνουργό να βρίσκεται σε υπηρεσία την ημέρα του γάμου της.

«Σαν τι να είναι τα πυροτεχνήματα;» είχε ρωτήσει η Πριγκίπισσα ένα πρωί καθώς βοητάριζε στη βεράντα.

«Είναι σαν το βόρειο σέλας», είπε ο Βασιλιάς που απαντούσε πάντοτε σ' ερωτήσεις που απευθύνονταν σε άλλους, «μόνο που είναι πιο φυσικό. Εγώ προσωπικά τα

προτιμώ από τα αστέρια, γιατί ξέρεις κάθε στιγμή ότι σε λίγο θα χαθούν και είναι τόσο φαντασμαγορικά, όσο γοητευτικό είναι το παίξιμό μου στο φλάουτο. Πρέπει, ασφαλώς, να τα δείτε».

Έτσι, στην άκρη του κήπου είχε στηθεί ένα μεγάλο παράπηγμα και μόλις ο βασιλικός πυροτεχνουργός τοποθέτησε το καθετί στη θέση του, τα πυροτεχνήματα έπιασαν την κουβέντα μεταξύ τους.

«Ο κόσμος είναι ασφαλώς πολύ όμορφος», φώναξε ένα μικρό Πυροτέχνημα. «Κοιτάξτε εκείνες τις κίτρινες τουλίπες. Αν ήταν αληθινές τρακατρούκες, δεν θα μπορούσαν να υπάρχουν ομορφότερες. Είμαι πολύ χαρούμενο που ταξίδεψα. Το ταξίδι βελτιώνει θαυμαστά το μυαλό και σε απαλλοτρίωνει απ' όλες τις προκαταλήψεις σου».

«Ο βασιλικός κήπος δεν είναι ολόκληρος ο κόσμος, ανόητο Πυροτέχνημα», είπε ένα μεγάλο Ρωμαϊκό κερί. «Ο κόσμος είναι ένα απέραντο μέρος και θα σου έπαιρνε τρεις μέρες για να τον δεις ολόκληρο».

«Ο κόσμος είναι για σένα όποιο μέρος αγαπάς», είπε στοχαστικά ο Ακιδωτός Τροχός που είχε προσκολληθεί σ' ένα παλιό ξύλινο κουτί από τα πρώτα χρόνια της ζωής του και καμάρωνε για τη ραγισμένη του καρδιά. «Η αγάπη όμως δεν είναι πια της μόδας, οι ποιητές τη σκότωσαν. Έγραψαν τόσα πολλὰ γι' αυτή, που κανείς πια δεν τους πιστεύει κι αυτό δεν με εκπλήσσει. Η αληθινή αγάπη πάσχει και είναι σιωπηλή. Θυμάμαι τον εαυτό μου κάποτε... μα τώρα πια δεν έχει σημασία. Ο έρωτας είναι κάτι που ανήκει στο παρελθόν».

«Ανοησίες!» είπε το Ρωμαϊκό Κερί. «Ο Έρωτας δεν πεθαίνει ποτέ. Είναι σαν το φεγγάρι και ζει για πάντα. Η νύφη και ο γαμπρός, λόγου χάρη, αγαπούν πολύ ο ένας τον άλλο. Τα άκουσα όλα γι' αυτούς σήμερα το πρωί από ένα φυσίγγιο με καφετί χαρτί, που έτυχε να μένει στο ίδιο συρτάρι μαζί μου και ήξερε όλα τα τελευταία νέα της Αυλής».

Μα ο Ακτινωτός Τροχός κουνούσε το κεφάλι του.

«Ο Έρωτας έχει πεθάνει, ο Έρωτας έχει πεθάνει, ο Έρωτας έχει πεθάνει», μουρμούριζε.

Ήταν απ' αυτούς που πιστεύουν πως, αν πεις το ίδιο πράγμα πάλι και πάλι, στο τέλος βγαίνει αληθινό.

Άξαφνα ακούστηκε ένας δυνατός ξερόβηχος και όλοι γύρισαν να δουν.

Ερχόταν από μια ψηλόλιγνη Ρουκέτα με υπεροπτικό ύψος, που ήταν δεμένη στην άκρη από ένα μακρύ ξύλο. Πάντοτε έβηχε η Ρουκέτα προτού κάνει μια παρατήρηση, για να τραβά την προσοχή.

«Γκουχ, γκουχ!» έκανε και όλοι έστησαν αυτί να ακούσουν, εκτός απ' τον καημένο τον Ακτινωτό Τροχό που κουνούσε διαρκώς το κεφάλι του μουρμουρίζοντας «Ο Έρωτας έχει πεθάνει».

«Στην τάξη! Στην τάξη!» φώναξε μια Κροτίδα. Αυτή ήταν κάτι σαν πολιτικός κι έπαιρνε πάντοτε δραστήριο μέρος στις τοπικές εκλογές κι έτσι ήξερε να χρησιμοποιεί τις σωστές εκφράσεις που χρησιμοποιούν στο Κοινοβούλιο.

«Έχει πεθάνει εντελώς», ψιθύρισε ο Ακτινωτός Τροχός κι έπεσε να κοιμηθεί.

Μόλις έγινε απόλυτη σιγή, η Ρουκέτα έβηξε για τρίτη φορά και άρχισε. Μιλούσε με πολύ χαμηλή, διακριτική φωνή, σαν να υπαγόρευε τα απομνημονεύματά της, και κοίταζε πάντα πάνω απ' τον ώμο του προσώπου στο οποίο μιλούσε. Πράγματι, είχε έναν πολύ ξεχωριστό τρόπο να μιλάει.

«Τι μεγάλη τύχη για τον γιο του Βασιλιά», παρατήρησε, «που θα παντρευτεί τη μέρα ακριβώς που εγώ θα εκτοξευθώ! Πραγματικά, αν δεν είχε κανονιστεί εκ των προτέρων, δεν θα μπορούσε να ευχηθεί καλύτερη τύχη για τον εαυτό του. Αλλά οι πρίγκιπες είναι πάντα τυχεροί».

«Αγαπητή μου», είπε το μικρό Πυροτέχνημα, «εγώ σκεφτόμουν το εντελώς αντίθετο, ότι δηλαδή θα καούμε προς τιμή του Πρίγκιπα».

«Αυτό μπορεί να ισχύει για σένα», αποκρίθηκε η Ρουκέτα.

«Πράγματι, δεν αμφιβάλλω γι' αυτό αλλά μ' εμένα είναι διαφορετικό. Είμαι μια Ρουκέτα πολύ αξιοπρόσεκτη και κατάγομαι από αξιοπρόσεκτους γονείς. Η μητέρα μου ήταν η πιο ξακουστή ρουκέτα της εποχής της και φημιζόταν για το χαριτωμένο χορό της. Όταν έκανε την πρώτη της μεγάλη δημόσια εμφάνιση, στροβιλίστηκε δεκαεννέα φορές πριν εκραγεί και σε κάθε στροφή σκόρπιζε στον αέρα εφτά ροζ αστέρια. Είχε τρεισήμισι πόδια διάμετρο και ήταν φτιαγμένη απ' την καλύτερη μαπαούτη. Ο πατέρας μου ήταν ένας αξιοπρόσεκτος Ακτινωτός Τροχός γαλλικής διαλογής. Πήγαινε τόσο ψηλά, που ο κόσμος νόμιζε πως δεν θα ξαναέπεφτε ποτέ. Ξανάπεφτε, όμως, γιατί είχε καθοσυνάτη διάθεση κι η πτώση του ήταν η πιο λαμπρή πτώση όλων των εποχών και γινόταν μέσα σ' έναν καταρράκτη από χρυσή βροχή. Οι εφημερίδες έγραφαν τα πιο κολακευτικά σχόλια για την επίδειξή του. Πράγματι, η Εφημερίδα της Αυλής τον αποκαλούσε θρίαμβο της πυλοτεχνουργικής τέχνης».

«Πυροτεχνουργικής, πυροτεχνουργικής εννοείς», είπε κάποιο Βεγγαλικό. «Ξέρω πως είναι πυροτεχνουργική, καθώς το είδα γραμμένο πάνω στο μεταλλικό μου κουτί».

«Λοιπόν, είπα “Πυλοτεχνουργικής”» απάντησε η Ρουκέτα με αυστηρό τόνο στη φωνή και το Βεγγαλικό ένιωσε τόσο κατατροπωμένο, που άρχισε αμέσως να κάνει τον νταή στα μικρά Πυροτεχνήματα, για να δείξει πως εξακολουθούσε να είναι ένα πρόσωπο μιας κάποιας σημασίας.

«Έλεγα,» συνέχισε η Ρουκέτα, «έλεγα... Αλήθεια, τι έλεγα;»

«Έλεγες για τον εαυτό σου», αποκρίθηκε το Ρωμαϊκό Κερί.

«Α, μάλιστα! Ήξερα ότι συζητούσα για κάποιο ενδιαφέρον θέμα όταν με δέκοψαν τόσο ανάγωγα. Μισώ τις απρέπειες και τους κακούς τρόπους οποιουδήποτε είδους, γι'

αυτό είμαι υπερβολικά ευαίσθητη. Δεν υπάρχει άλλος στον κόσμο τόσο ευαίσθητος όσο εγώ, γι' αυτό είμαι απολύτως σίγουρη».

«Τι είναι ένα ευαίσθητο άτομο;» ρώτησε η Κροτίδα το Ρωμαϊκό Κερί.

«Κάποιος που, επειδή έχει κέρατα ο ίδιος, προσβάλλει συνεχώς τους άλλους», αποκρίθηκε το Ρωμαϊκό Κερί με ψιθυριστή φωνή.

Και η Κροτίδα σχεδόν έσκασε στα γέλια.

«Παρακαλώ, γιατί γελάτε;» ρώτησε η Ρουκέτα. «Εγώ δεν γελώ».

«Γελώ γιατί είμαι ευτυχισμένη», αποκρίθηκε η Κροτίδα.

«Αυτή είναι μια πολύ εγωιστική αιτία», είπε οργισμένη η Ρουκέτα. «Με τι δικαίωμα είσαι ευτυχισμένη; Θα έπρεπε να σκέφτεσαι τους άλλους. Ναι, θα έπρεπε να σκέφτεσαι εμένα. Εγώ πάντοτε σκέφτομαι τον εαυτό μου και περιμένω να κάνουν όλοι το ίδιο. Αυτό ακριβώς ονομάζεται "συμπάθεια". Είναι μια όμορφη αρετή κι εγώ τη διαθέτω σε υψηλό βαθμό. Ας υποθέσουμε, προς στιγμή, ότι απόψε μου συμβαίνει κάτι. Φαντάζεστε τι ατυχία θα είναι για όλους. Ο Πρίγκιπας και η Πριγκίπισσα δεν θα ξανάβρισκαν ποτέ την ευτυχία τους κι ο γάμος τους θα τινάζοταν στον αέρα. Κι όσο για τον Βασιλιά, ξέρω πως δεν θα συνερχότανε ποτέ. Πραγματικά, όταν αρχίζω να αναλογίζομαι τι σπουδαία θέση κατέχω, συγκινούμαι σχεδόν μέχρι δακρύων».

«Αν επιθυμείς να προσφέρεις στους άλλους χαρά», της φώναξε το Ρωμαϊκό Κερί, «θα ήταν καλύτερο να μη μουσκεύεσαι».

«Ασφαλώς», τσίριξε το Βεγγαλικό που τώρα είχε ξαναβρεί το κέφι του. «Αυτό λέει η κοινή λογική».

«Κοινή λογική, πράγματι!» είπε αγανακτισμένη η Ρουκέτα. «Αλλά ξεχνάτε ότι εγώ είμαι κάθε άλλο παρά κοινή περίπτωση και, μάλιστα, πολύ αξιοπρόσεκτη. Μπορεί ο καθένας να διαθέτει κοινή λογική, αφού του λείπει η φαντασία».

Εγώ όμως έχω φαντασία, γιατί ποτέ δεν σκέφτομαι τα πράγματα όπως πραγματικά είναι. Σκέφτομαι πάντα πως είναι τελείως διαφορετικά. Όσο για το αν πρέπει να διατηρούμαι στεγνή και να μη μουσκεύομαι, είναι φανερό πως δεν υπάρχει κανένας εδώ πέρα που να μπορεί καν να εκτιμήσει μια συναισθηματική φύση. Ευτυχώς για μένα, ούτε που με νοιάζει. Το μόνο πράγμα που στηρίζει κάποιον στη ζωή είναι η συνείδηση της πελώριας κατωτερότητας κάθε άλλου κι αυτό είναι ένα συναίσθημα που το καλλιεργούσα πάντα. Αλλά κανένας από σας δεν έχει καρδιά. Εσείς εδώ χαχανίζετε και διασκεδάζετε, σαν να μην παντρευόταν σήμερα ο Πρίγκιπας και η Πριγκίπισσα».

«Αλήθεια, γιατί όχι;» αναφώνησε ένα μικρό Αερόστατο. «Είναι μια πολύ χαρούμενη ευκαιρία κι εγώ, όταν εκτοξευθώ στον αέρα, έχω σκοπό να τα πω όλα στα αστέρια με το νι και με το σίγμα. Θα τα δείτε να σπινθηρίζουν όταν θα τους μιλήω για την όμορφη νύφη».

«Πφ! Τι ασήμαντη άποψη ζωής!» είπε η Ρουκέτα. «Μα δεν περίμενα και τίποτα άλλο. Τίποτα δεν υπάρχει μέσα σας. Είστε ρηχοί και άδαιοι. Ε, λοιπόν, μπορεί ο Πρίγκιπας και η Πριγκίπισσα να πάνε να ζήσουν σε μια χώρα όπου υπάρχει ένα βαθύ ποτάμι· και μπορεί να έχουν έναν μονάκριβο γιο, ένα ξανθόμαλλο αγοράκι με μάτια βιολετιά σαν του Πρίγκιπα του ίδιου· και μπορεί η νταντά να πάει να κοιμηθεί κάτω από ένα μεγάλο γέρικο δέντρο· και τότε το αγοράκι μπορεί να πέσει μες στο βαθύ ποτάμι και να πνιγεί. Τι τρομερή συμφορά! Δύστυχοι γονείς, να χάσουν τον μονάκριβο γιο τους! Αλήθεια, είναι πολύ τρομερό! Δεν θα το ξεπεράσω ποτέ».

«Μα αφού δεν έχουν χάσει τον μονάκριβο γιο τους!» είπε το Ρωμαϊκό Κερί. «Μήτε και τους βρήκε καμιά συμφορά».

«Εγώ δεν είπα πως τον έχασαν», αποκρίθηκε η Ρουκέτα. «Είπα ότι μπορεί και να τον έχαναν. Αν είχαν χάσει το μοναχοπαίδι τους, δεν θα υπήρχε λόγος να συζητάμε αυτό το θέμα. Απεχθάνομαι τους ανθρώπους που κλαψουρίζουν για το

χυμένο γάλα. Μα όταν συλλογίζομαι πως θα μπορούσαν να χάσουν τον μονάκριβο γιο τους, ασφαλώς συγκινούμαι βαθύτατα».

«Ασφαλώς!» φώναξε το Βεγγαλικό. «Πράγματι, είσαι το πιο ευσυγκίνητο άτομο που γνώρισα ποτέ».

«Κι εσύ είσαι το πιο ανάγωγο άτομο που γνώρισα ποτέ», είπε η Ρουκέτα, «και δεν μπορείς να καταλάβεις τη φιλία μου για τον Πρίγκιπα».

«Πώς; Αφού ούτε καν τον ξέρεις», γρύλισε το Ρωμαϊκό Κερί.

«Δεν είπα ποτέ πως τον ήξερα», αποκρίθηκε η Ρουκέτα.

«Τοημώ να πω πως αν τον ήξερα, δεν θα γινόμουν φίλος του καθόλου. Είναι πολύ επικίνδυνο πράγμα να ξέρεις τους φίλους σου».

«Θα έκανες καλύτερα να κρατηθείς στεγνή», είπε η Βολίδα. «Αυτό είναι το σημαντικό».

«Πολύ σημαντικό για σας, δεν αμφιβάλλω», αποκρίθηκε η Ρουκέτα, «αλλά εγώ θα κλάψω, αν μου κάνει κέφι».

Και ξέσπασε, στ' αλήθεια, σε πραγματικά δάκρυα που κύλησαν κάτω στη βέργα της σαν σταγόνες βροχής και κόντεψαν να πνίξουν δυο μικρά σκαθάκια που εκείνη την ώρα σκέφτονταν να χτίσουν μαζί ένα σπιτάκι κι έψαχναν να βρουν ένα μέρος στεγνό για να μείνουν.

«Πρέπει πραγματικά να έχει πολύ ρομαντικό χαρακτήρα», είπε ο Ακτινωτός Τροχός, «γιατί κλαίει όταν δεν υπάρχει κανένας απολύτως λόγος».

Και άφησε έναν βαθύ αναστεναγμό και συλλογίστηκε το ξύλινο κουτί.

Μα το Ρωμαϊκό Κερί και το Βεγγαλικό είχαν εντελώς αγανακτήσει κι έλεγαν διαρκώς «Χάμπαγκ! Χάμπαγκ» τσιρίζοντας. Είχαν υπερβολικά πρακτικό πνεύμα κι όποτε αντιδρούσαν σε κάτι, το ονόμαζαν «χάμπαγκ».

Εκείνη τη στιγμή ανέτειλε το φεγγάρι, σαν ένας υπέροχος ασημένιος δίσκος, κι άρχισαν τα αστέρια να λάμπουν κι από το παλάτι ήρθε ένας ήχος από μουσική.

Ο Πρίγκιπας και η Πριγκίπισσα άνοιξαν τον χορό. Χόρευαν τόσο όμορφα, που τα ψιλόλιγνα άσπρα κρίνα τρύπωναν το κεφάλι τους απ' τα παράθυρα και τους θαύμαζαν και οι μεγάλες κόκκινες παπαρούνες κουνούσαν τα κεφάλια τους και κρατούσαν τον ρυθμό.

Μετά χτύπησε δέκα και μετά έντεκα και μετά δώδεκα και με το τελευταίο χτύπημα του μεσονυχτίου όλοι βγήκαν έξω στη βεράντα κι ο Βασιλιάς έστειλε να φωνάξουν τον βασιλικό πυροτεχνουργό.

«Άς αρχίσουν τα πυροτεχνήματα», είπε ο Βασιλιάς.

Ο βασιλικός πυροτεχνουργός έκανε μια βαθιά υπόκληση και κατέβηκε ως την άκρη του κήπου. Είχε μαζί του έξι βοηθούς που κρατούσε ο καθένας από έναν αναμμένο δαυλό στην άκρη ενός μακριού ξύλου.

Ήταν ασφαλώς μια καταπληκτική επίδειξη.

Βιζ! Βιζ! Έκανε ο Ακτινωτός Τροχός καθώς στροβιλιζόταν. Μπουμ! Μπουμ! Έκανε το Ρωμαϊκό Κερί. Μετά άρχισαν τα πυροτεχνήματα να χορεύουν παντού και τα βεγγαλικά έβαφαν κατακόκκινο το καθετί. «Αντίο!» ξεφώνιζε η Βολίδα καθώς εκτοξευόταν σκορπίζοντας μικροσκοπικές γαλάζιες σπίθες. Μπανγκ! Μπανγκ! Απαντούσαν οι Κροτίδες που το γληντούσαν με την καρδιά τους. Το καθένα ήταν μια μεγάλη επιτυχία, εκτός απ' την αξιοπρόσεκτη Ρουκέτα. Ήταν τόσο μουσκεμένη από το κλάμα, που δεν μπορούσε διόλου να εκτοξευθεί. Ό,τι καλύτερο είχε η Ρουκέτα ήτανε το μπαρούτι κι αυτό είχε τόσο πολύ μουσκέψει από τα δάκρυα, που ήταν άχρηστο πια. Όλοι οι φτωχοί της συγγενείς, που ποτέ δεν τους μιλούσε παρά μονάχα αφ' υψηλού, εξακοντίζονταν στον ουρανό σαν υπέροχα χρυσαφένια λουλούδια από φωτιά. «Ζήτω! Ζήτω!» φώναζε η Αυλή. Και η Πριγκίπισσα γελούσε από χαρά.

«Υποθέτω ότι εμένα με προορίζουν για κάποια σπουδαία ευκαιρία», είπε η Ρουκέτα. «Δεν αμφιβάλλω καθόλου γι' αυτό».

Και κοίταζε πιο υπεροπτικά από ποτέ.

Την άλλη μέρα ήρθαν οι εργάτες να τακτοποιήσουν τα πράγματα.

«Πρόκειται προφανώς για αντιπροσωπεία», είπε η Ρουκέτα. «Θα τους δεχτώ με την πρέπουσα μεγαλοπρέπεια».

Έτσι, σήκωσε ψηλά τη μύτη και άρχισε να συνοφρυώνεται παίρνοντας ύφος βαθυστόχαστο, σάμπως να σκεφτόταν κάτι πολύ σημαντικό. Εκείνοι όμως δεν της έδωσαν καμιά σημασία, ώσπου ετοιμάστηκαν να φύγουν. Τότε την είδε ένας απ' αυτούς.

«Ει!» φώναξε. «Να και μια ρουκέτα χαλασμένη!»

Και την πέταξε πάνω απ' τον τοίχο μες στο χαντάκι.

«Ρουκέτα χαλασμένη; Ρουκέτα χαλασμένη;» είπε η Ρουκέτα καθώς στριφογύριζε στον αέρα. «Αδύνατο! “Ρουκέτα τιμημένη”, να τι είπε ο άνθρωπος. *Χαλασμένη* και *τιμημένη* νχούν ακριβώς το ίδιο και, στην πραγματικότητα, εννοούν πολλές φορές το ίδιο πράγμα».

Κι έπεσε μες στη λάσπη.

«Δεν είναι άνετα εδώ», παρατήρησε, «αλλά χωρίς αμφιβολία πρόκειται για κάποια μοντέρνα ιαματική πηγή και μ' έστειλαν εδώ για να βρω την υγεία μου. Τα νεύρα μου σίγουρα είναι ταραγμένα και χρειάζομαι ανάπαυση».

Τότε ένας μικρός Βάτραχος, με λαμπερά μάτια σαν διαμάντια, μ' ένα πιτσιλωτό πράσινο παλτό, κολύμπησε κατά τη μεριά της.

«Καινούρια άφιξη βλέπω!» είπε ο Βάτραχος. «Ε, λοιπόν, δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από τη λάσπη. Δώσε μου βροχερό καιρό κι ένα χαντάκι κι είμαι πανευτυχής. Λες να βρέξει το απόγευμα; Έτσι πιστεύω εγώ, είμαι σίγουρος, αλλά ο ουρανός είναι καταγάλανος και δίχως σύννεφα. Τι κρίμα!»

«Γκουχ, γκουχ» έκανε βήχοντας η Ρουκέτα.

«Τι ωραία φωνή που έχεις!» ανέκραξε ο Βάτραχος. «Πραγματικά, μοιάζει εντελώς με κρώξιμο και το κρώξιμο είναι, φυσικά, ο πιο μουσικός ήχος του κόσμου. Θα ακούσεις απόψε τη χορωδία μας. Καθόμαστε στον παλιό νερόλακκο της πάπιας, κοντά στο σπίτι του γεωργού, και μόλις αναστείλει το φεγγάρι, αρχίζουμε. Είναι τόσο μαγευτικό το τραγούδι μας, που όλοι ξαγρυπνούν για να μας ακούσουν. Πράγματι, χτες μόλις άκουσα τη γυναίκα του γεωργού να λέει στη μητέρα της ότι δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι όλη νύχτα χάρη σ' εμάς. Είναι εξαιρετικά ικανοποιητικό να ανακαλύπτεις πόσο δημοφιλής είσαι».

«Χμ, Χμ!» έκανε οργισμένη η Ρουκέτα. Είχε πολύ ενοχληθεί που δεν μπορούσε να σταυρώσει λέξη.

«Μια υπέροχη φωνή, ασφαλώς», συνέχισε ο Βάτραχος. «Ελπίζω να έρθεις να μας δεις στο νερόλακκο της πάπιας. Φεύγω τώρα να πάω να βρω τις θυγατέρες μου. Έχω έξι όμορφες θυγατέρες και φοβάμαι τόσο πολύ μην πάει ο Λούτσος και τις βρει. Αυτός ο Λούτσος είναι σωστό τέρας και δεν διστάζει καθόλου να καθίσει να τις φάει. Λοιπόν, αντίο. Χάρηκα την κουβέντα μας πάρα πολύ, σε διαβεβαιώ».

«Κουβέντα, πράγματι!» είπε η Ρουκέτα. «Όλη την ώρα εσύ μιλούσες. Αυτό δεν λέγεται κουβέντα».

«Μα κάποιος πρέπει να ακούει», αποκρίθηκε ο Βάτραχος, «κι εμένα μ' αρέσει να κάνω όλη την ομιλία μοναχός μου. Αυτό εξοικονομεί χρόνο και εμποδίζει τις διαφωνίες».

«Μα εμένα μ' αρέσουν οι διαφωνίες», είπε η Ρουκέτα.

«Εμένα καθόλου», είπε με αυταρέσκεια ο Βάτραχος. «Οι διαφωνίες είναι κάτι εξαιρετικά βάρβαρο, γιατί όλος ο κόσμος σε μια καλή κοινωνία έχει ακριβώς την ίδια γνώμη. Αντίο για δεύτερη φορά. Βλέπω μακριά τις κόρες μου».

Και ο Βάτραχος απομακρύνθηκε κολυμπώντας.

«Είσαι πολύ εκνευριστικό άτομο», είπε η Ρουκέτα, «και πολύ κακοαναθρεμμένο. Απεχθάνομαι όσους μιλούν για τον εαυτό τους, όπως κάνεις εσύ, όταν κάποιος επιθυμεί να

μιλήσει για τον δικό του εαυτό, όπως εγώ. Πρόκειται εδώ για ό,τι εγώ αποκαλώ εγωισμό και ο εγωισμός είναι το απεχθέστερο πράγμα, ειδικότερα σε κάποιον με τη δική μου ιδιοσυγκρασία, γιατί εγώ είμαι διάσημη για τον συμπαθητικό μου χαρακτήρα. Αλήθεια, θα έπρεπε να με πάρεις ως παράδειγμα. Θα μπορούσες, ίσως, πολλά να διδαχτείς. Τώρα που σου παρουσιάζεται η ευκαιρία, θα έκανες καλά να την εκμεταλλευτείς, γιατί ξαναγυρίζω σχεδόν αμέσως στην Αυλή. Α, είμαι πολύ αγαπητή εγώ στην Αυλή. Ο Πρίγκιπας και η Πριγκίπισσα, στην πραγματικότητα, παντρεύτηκαν χτες προς τιμή μου. Εσύ, φυσικά, δεν κατανοείς τίποτε απ' αυτά τα ζητήματα, γιατί εσύ είσαι επαρχιώτης».

«Δεν βγαίνει τίποτα να του μιλάς», είπε μια Δρακόμυγα που καθόταν στην κορυφή ενός μεγάλου Βούρλου σε χρώμα καφετί. «Δεν βγαίνει τίποτα, γιατί ο Βάτραχος έχει πια φύγει».

«Και λοιπόν; Αυτός χάνει, όχι εγώ», αποκρίθηκε η Ρουκέτα. «Εγώ δεν πρόκειται να σταματήσω να του μιλάω, επειδή απλώς δεν δίνει προσοχή. Μ' αρέσει να ακούω τον εαυτό μου να μιλάει. Είναι μια απ' τις μεγαλύτερες απολαύσεις μου. Συχνά στήνω στέλειατες συζητήσεις με τον εαυτό μου, ολομόναχη, και είμαι τόσο έξυπνη, ώστε μερικές φορές δεν καταλαβαίνω ούτε λέξη απ' ό,τι λέω».

«Τότε πρέπει ασφαλώς να αρχίσεις να δίνεις διαλέξεις περί Φιλοσοφίας», είπε η Δρακόμυγα κι άνοιξε ένα ζευγάρι όμορφες αραχνοϋφαντες φτερούγες και πέταξε μακριά στον ουρανό.

«Τι ανόητο εκ μέρους της που δεν έμεινε!» είπε η Ρουκέτα. «Είμαι βέβαιη ότι δεν της παρουσιάζεται συχνά τέτοια μεγάλη ευκαιρία να βοηθήσει το μυαλό της. Εμένα, πάντως, δεν με νοιάζει καθόλου. Μεγαλοφυΐες σαν τη δική μου, είναι σίγουρο ότι αναγνωρίζονται κάποια μέρα».

Και βυθίστηκε ακόμα λίγο μες στη λήση.

Ύστερα από κάμποση ώρα μια μεγάλη λευκή Πάπια την πλησίασε κοθυμπώντας. Είχε κίτρινα πόδια, ενωμένα στα

δάχτυλα με μια μεμβράνη, και τη θεωρούσαν αληθινή καλλονή χάρη στο περπάτημά της.

«Κουάκ, κουάκ, κουάκ», είπε. «Τι περίεργο σχήμα που έχεις! Μπορώ να σε ρωτήσω αν γεννήθηκες έτσι ή αυτό είναι αποτέλεσμα κάποιου ατυχήματος;»

«Είναι προφανές ότι ζούσες ανέκαθεν στην ύπαιθρο», αποκρίθηκε η Ρουκέτα, «αλλιώς θα ήξερες ποια είμαι. Ωστόσο, σε συγχωρώ για την άγνοιά σου. Θα ήταν άδικο να έχεις την αξίωση απ' τους άλλους να είναι τόσο αξιοπρόσεκτοι, όσο ο εαυτός σου. Δεν αμφιβάλλω ότι θα εκπληγαγείς μόλις ακούσεις να σου ρέω ότι μπορώ να πετάω ψηλά στον ουρανό και να κατεβαίνω πάλι κάτω μέσα σ' έναν καταρράκτη από χρυσή βροχή».

«Κάτι τέτοιο δεν το έχω καθόλου σε υπόληψη», είπε η Πάπια, «μιας και δεν βλέπω να είναι χρήσιμο σε κανέναν. Αν μπορούσες να οργώσεις τα χωράφια σαν το βόδι ή να σύρεις ένα κάρο σαν το άλογο ή να φυλάς τα κοπάδια σαν το μαντρόσκυλο, τότε ναι, αυτό θα ήταν κάτι».

«Φτωχό μου πλάσμα», αναφώνησε η Ρουκέτα με πολλή υπεροψία στη φωνή, «διακρίνω ότι ανήκεις στις κατώτερες τάξεις! Ένα άτομο με τη δική μου θέση δεν είναι ποτέ χρήσιμο. Εμείς διαθέτουμε ορισμένα προσόντα κι αυτό είναι κάτι παραπάνω από επαρκές. Εγώ, προσωπικά, δεν τρέφω κανενός είδους συμπάθεια, σε οποιαδήποτε εργασία και πολύ λιγότερο στο είδος εργασίας που φαίνεται να μου υποδεικνύεις. Πράγματι, ήμουν πάντοτε της γνώμης ότι η κοπιαστική εργασία είναι απλώς η καταφυγή των ανθρώπων που δεν έχουν απολύτως τίποτα να κάνουν».

«Λοιπόν», είπε η Πάπια που είχε πάντα την πιο καλοσυνάτη διάθεση και δεν καβγάδιζε ποτέ με κανέναν, «ο καθένας έχει διαφορετικά γούστα. Ελπίζω, πάντως, ότι εσύ θα εξακολουθήσεις να μένεις εδώ».

«Α, όχι, αγαπητή μου!» αναφώνησε η Ρουκέτα. «Εγώ απλώς είμαι ένας επισκέπτης, ένας αξιοπρόσεκτος επισκέπτης.

Το γεγονός είναι ότι βρίσκω αυτό το μέρος μάλλον βαρετό. Εδώ δεν υπάρχει ούτε κοινωνικότητα ούτε και απομόνωση. Πράγματι, το μέρος αυτό είναι ουσιαστικά επαρχιώτικο. Εγώ ίσως επιστρέψω στην Αυλή, γιατί το ξέρω καλά ότι είμαι προορισμένη να κάνω αίσθηση στον κόσμο».

«Σκεφτόμουν κι εγώ», παρατήρησε η Πάπια, «να μπω κάποτε στη δημόσια ζωή. Υπάρχουν τόσα πράγματα που χρειάζεται να αλλιάξουν! Ναι, πριν από κάμποσο προήδρευσα σε μια σύσκεψη και περάσαμε αποφάσεις καταδικάζοντας καθετί που δεν μας άρεσε. Ωστόσο, δεν έφεραν και σπουδαία αποτελέσματα. Φεύγω τώρα για το σπίτι. Πρέπει να νοιαστώ για την οικογένειά μου».

«Εγώ είμαι πηλασμένη για τη δημόσια ζωή», είπε η Ρουκέτα, «όπως και όλοι μου οι συγγενείς, ακόμα κι οι πιο ταπεινοί. Όποτε κάνουμε την εμφάνισή μας, προκαλούμε τη γενική προσοχή. Εγώ δεν έχω κάνει ακόμα την εμφάνισή μου, μα όταν θα εμφανιστώ θα είναι υπέροχο το θέαμα. Όσο για τα οικιακά, σε γερνούν γρήγορα και αποσπούν τον νου σου από πράγματα ανώτερα».

«Α, τι όμορφα που είναι τα ανώτερα πράγματα!» είπε η Πάπια. «Κι αυτό μου θυμίζει πόσο πεινασμένη νιώθω».

Και κατηφόρισε κοθυμπώντας στο ρέμα και φωνάζοντας «Κουάκ, κουάκ, κουάκ».

«Γύρνα πίσω! Γύρνα πίσω!» τσίριξε η Ρουκέτα. «Έχω πολλή να σου πω», όμως η Πάπια δεν της έδωσε σημασία. «Χαίρομαι που έφυγε», μονολόγησε, «έχει ένα μυαλό πέρα για πέρα μικρομεσαίο» και βούλιαξε λίγο ακόμα μες στη λάσπη κι άρχισε να στοχάζεται πάνω στη μοναξιά της μεγαλοφυΐας όταν άξαφνα πρόβαλαν τρέχοντας στην όχθη δυο αγοράκια με άσπρες φόρμες, κουβαλώντας μια χύτρα και λίγα φρύγανα.

«Αυτοί πρέπει να είναι οι πρέσβεις», είπε η Ρουκέτα και προσπάθησε να φανεί πολύ αξιοπρεπής.

«Ει!» ξεφώνισε το ένα αγόρι. «Κοίτα αυτό το παλιόξυλο. Αναρωτιέμαι πώς να βρέθηκε εδώ πέρα;»

Κι έπιασε τη Ρουκέτα και την έβγαλε απ' το χαντάκι.

«Παλιόξυλο!» έκανε η Ρουκέτα. «Αδύνατο! "Χρυσόξυλο" είπες! Χρυσόξυλο είναι πολύ κολακευτικό. Στ' αλήθεια, με περνά για κάποιον απ' τους αξιωματούχους της Αυλής!»

«Να το ρίξουμε στη φωτιά!» είπες το άλλο αγόρι. «Θα βράσει πιο γρήγορα η χύτρα».

Έτσι, αφού σωριάσανε τα φρύγανα, έβαλαν από πάνω τη Ρουκέτα κι άναψαν τη φωτιά.

«Είναι εξαίσιο», ξεφώνισε η Ρουκέτα, «θα μ' εκτοξεύσουν μέρα μεσημέρι, για να μπορέσουν όλοι να με δουν».

«Πάμε τώρα να κοιμηθούμε», είπανε τα παιδιά, «κι άμα ξυπνήσουμε, η χύτρα θα βράζει».

Και ξάπλωσαν στο χορτάρι κλείνοντας τα μάτια τους.

Η Ρουκέτα ήταν αρκετά νωπή κι έτσι χρειάστηκε αρκετή ώρα για να καεί. Στο τέλος, ωστόσο, πήρε φωτιά.

«Τώρα εκτοξεύομαι!» ξεφώνισε κι έμεινε αλύγιστη και ντούρα. «Θα ανέβω πολύ ψηλότερα απ' τα άστρα, το ξέρω, πολύ ψηλότερα κι απ' το φεγγάρι, πολύ ψηλότερα απ' τον ήλιο. Τόσο ψηλά, στ' αλήθεια, που-»

Φιζ! Φιζ! Φιζ! Και εκτινάχτηκε ψηλά στον αέρα.

«Υπέροχα!» φώναζε. «Θα συνεχίσω έτσι για όλη μου τη ζωή. Τι επιτυχία που έχω!»

Αλλά κανένας δεν την έβλεπε.

Τότε άρχισε να νιώθει ένα περίεργο μούδιασμα σ' όλο της το κορμί.

«Τώρα ετοιμάζομαι να εκραγώ», φώναζε. «Θα βάλω φωτιά σ' όλο τον κόσμο και θα κάνω τέτοιο σαματά, που ο κόσμος δεν θα μιλά για τίποτα άλλο έναν ολόκληρο χρόνο».

Και, βέβαια, έγινε η έκρηξη. Μπανγκ! Μπανγκ! Μπανγκ! Έκανε η μπαρούτη. Δεν υπήρχε γι' αυτό καμιά αμφιβολία.

Κανένας όμως δεν την άκουσε, μήτε καν τα δυο αγοράκια, γιατί κοιμόντουσαν βαθιά.

Κι ό,τι πια απόμεινε απ' αυτήν ήταν το ξύλο, κι αυτό το ξύλο έπεσε πάνω στη ράχη μιας Χήνας που εκείνη την ώρα έκανε τον περίπατό της πλάι στο χαντάκι.

«Ο Θεός να μας φυλάει!» κραύγασε η Χήνα. «Αρχίζει να βρέχει κλαδιά!»

Και μπήκε με ορμή στο νερό.

«Το 'ξερα πως θα δημιουργούσα μεγάλη αίσθηση!» έκανε αχνά η Ρουκέτα και άφησε την τελευταία της πνοή.

Η ιδέα για τις **Εκδόσεις Σαΐτα** ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι **Εκδόσεις Σαΐτα** επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της **αγάπης** για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της **δημιουργικότητας**,
ο ζέφυρος της **καινοτομίας**,
ο σιρόκος της **φαντασίας**,
ο λεβάντες της **επιμονής**,
ο γραίγος του **οράματος**,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία
να πετάξουν ελεύθερα!

Η δύναμη του αλτρουισμού και της αλληλεγγύης προς τον συνάνθρωπο, η αληθινή αγάπη, και η πραγματική φιλία αναδεικνύονται μέσα από τα πέντε διαχρονικά παραμύθια του Ιρλανδού Oscar Wilde. Αξίες και έννοιες που πλέκονται με τα φτερά του αναγνώστη και τον οδηγούν σ' ένα ταξίδι με προορισμό τον ίδιο του τον εαυτό.

